శ్రీ లక్ష్మీనారాయణ గ్రంథమాల. ౧౨ వ కుసుమము.

తమిళవేదము

(తిరుక్కుఱళ్)

రచయిత

చల్లా రాధాకృష్ణశర్మ, ఎం. ఏ.,

ఆంధ్రోపన్యాసకుడు, సర్ త్యాగరాయకళాశాల, మదరాసు.

ఐదు శరత్తు.
1954.

మూల్యము
పండ్రెండణాలు

వెల్డిన్ ప్రెస్,
మదరాసు-21.

కొంచెపు నీటిబిందువున
గోచరమైన మహాతరుక్రియన్
సంచిత పుణ్యరాశి యనఁ
జాలిన తావకభావజాల మ
భ్యంచితరీతిమై ద్విపద
లందె కుదించి రచించినట్టి నీ
యంచిత పుణ్యమూర్తికి జో
హారులివే - తిరువళ్ మహాకవీ :

త్రవ్విన కొలంది చెలమ నేర్పడిన నీర
మట్లు, చదివిన కొలఁది భావైకరాశి
నలరు భవదీయ సత్కవితామృతాప్తిఁ
బారమే లేదు రసికప్రపంచమునకు.

శ్రీ చల్లా లక్ష్మీనారాయణశాస్త్రి.

మాతృవిహీనుఁడనైన నన్ను
మనిషిగా చేసిన మనీషియు,
మద్గురువును, మజ్జనకుఁడు నగు
శ్రీ లక్ష్మీనారాయణశాస్త్రి సత్కవికి
సవినయముగ సమర్పితము.

గ్రంథకర్త

INTRODUCTION

It is with great pleasure that I accepted the invitation of my young friend Sri Challa Radhakrishna Sarma, M. A., (Telugu Lecturer in Sir Thyagaraya College, Madras) to write an introduction to his small but highly interesting monograph on Tirukkural which is rightly termed as Tamil Vedam.

The work presents in a reasonable limit of forty pages in Telugu prose a fairly readable and precise account of the life of Tiruvalluvar, an analysis of the work, containing the gist of each Kanda, the translations of Kural in various languages both foreign and indigenous and its place in South Indian Dravidian Culture in particular and Aryan Culture in general. It is followed by a verse translation of fifty selected stanzas culled from different chapters in Kural. The original Tamil is also given in Telugu script opposite to each Telugu verse which enables the research scholars and diligent readers to make a comparative study of the work.

The prose portion relating to Kural is the first of its kind in Telugu, and the author has greatly succeeded in placing before the Telugu public an account of kural in a clear, and chaste style that attracts every Telugu Scholar and layman. The verse translation of the selected stanzas is like a Nectar, that is offered to the readers through the Cup of Tamil Vedam.

In evaluating the present translation of Kural, which is unique in many respects, it is necessary to acquaint the readers with the Telugu translation of Kural already in vogue.

It is Mr. Ellis (1770-1819) father of linguistic studies in India that first brought to the notice of the English scholar this priceless gem in South Indian literature. He not only translated the text, but added a valuable commentary illustrating the customs, laws, the religion and the literature of South India as well as the grammatical analysis of the text of which 304 pages were printed at Madras. He is also the first person to translate a verse from this work in languages of South India and Sanskrit. In his note appended the introduction of Telugu grammar by A. D. Campbell[1] in 1816, the following translation appear.

TAMIL

CURAL VEMBA

Adeiyel att attel adngi adieiyelay suttiyel att at tel adi

ENGLISH

When thou art on anvil, endure like an anvil
when a hammer strike like a hammer

TELUGU

(DWIPADA)

Day velan anigi diyyai vencha
tiyaka suttiya tiruna cottu

KANNADI

(DWIPADA)

Adigallu sari baggi yagi yagallu
Mandi tirasada chamalige saribadi

SANSKRIT

Cito bhutwa cuta iva vinamnya twam ayog hanah

Bhutwa yog hanaved gad han dhairya van prahara dwishah.

---

[1] Page 31 Campbell's Telugu Grammar, Third Edition 1849.

It is from the last decades of the 19th century that this work is introduced to the Telugu literary world through the Telugu translation of Sri Kanuparti Venkatarama Vidyanandanatha, the greatest exponent of Sri Vidya cult in Telugu country in modern times (1803-1898).

Venkatarama Vidyanandanatha

Vidyanandanatha lived for more than half a century in the Tamil and Malayalam countries and studied kural with all the then available commentaries in Tamil. He is a great scholar in Sanskrit, Telugu and Tamil and his expositions of the Tamil works like Kural, Periyapuranam, Silappadhikaram were highly appreciated by his Tamil and Telugu desciples. He named his translation as '[1] Trivarga Dipika' the light of thrivargas namely, Dharma, Artha, Kama which the kural contains. In first part known as Dharma kanda, he has given the life of Tiruvalluvar in prose in the introduction. He has given word for word meaning of translated verse and wrote a commentary in prose giving the tatparya of each verse. Since kural contains the shortest metre in South Indian prosody, Venkatarama has to split a kanda of four padas into two i.e., making it artha kanda to suit the orginal Tamil metre. This is printed in 1887 in Madras.

The second part known as Artha Kanda was translated on the same lines as the first and was also printed in 1894. He was 92-years old when he finished this second part and as such he did not attempt the third part Kama Kanda.

---

[1] It is said that Moksha the fourth with which this is known as Chaturvarga in Sanskrit Aryan conception was left by the author Tiruvalluvar as he is an antyaja and hence not authorised to deal with Moksha for the attainment of which a knowledge of Vedanta is required.

The author is a very deeply learned scholar and poet. His great poetical work on Vedanta philosophy known as Kaivalya Navaneetham is the most popular work of the modern age which ran through several editions.

Chokkam Narasimhulu Naidu

The next translation of Kural was made by Chokkam Narasimhulu Naidu of Madras. This book printed in 1891, with an introduction in English by the late lamented Tamil genius Professor Ranganatha Mudaliar. The translation is complete and the author has adjusted the idea in each vemba in a similar dwipada or two lines. Owing to this metrical exigency, the idea has to be compressed and thus the style became terse. There is no commentary for this work but this is a careful translation of the orginal work.

G. Satyanarayana, the Natural Poet

Sri Garimella Satyanarayana, the famous Andhra national poet is the next translator of this work. What Subramanya Bharati was to Tamil Nad, that is Satyanarayana to the Telugu people. He stirred the whole of the Telugu Nad by the famous song. He undertook the translation while he was in jail and the first portion Dharmakanda was printed. The manuscript copy of the printed as well as the unprinted two portions are with me. The original vemba is rendered into two lines and a commentary is added. Garimella is a poet of the masses and his prose directly goes to the heart of the masses. The whole work deserves immediate publication as it clearly brings about the ideals of Kural in simple and tasteful Telugu language.

P. Sreeramulu Reddy

P. Sreeramulu Reddy, the retired Telugu Pandit of Tiruttani High School, Chittoor district, is a poet and

scholar of rare merit. It is a happy thing that a poet of Sriramulu Reddy's calibre has undertaken to translate the work. His translation is also complete and I had the occasion of seeing it through. The style is lucid and the ideas are clearly expressed. He has also translated the whole of Kamba Ramayanam in Telugu which is also available in print.

After Venkatarama Vidyanandanatha's work Kural attracted the attention of several well-known Telugu scholars and poets who translated some portions of the work.

[1] Vimarsakagresara late Nagapudi Kuppuswamayya Garu is one of the greatest Telugu men of letters in modern times. He translated a portion of the Kamakanda in kanda metre and published the same in the now defunct journal of Sri Venkateswara, Tirupati Devastanam.

Kavi Bhushana late Chetty Lakshminarasimham, B.A., was the Court poet of Jeypore Samstanam, (Vizag District) and patronised by Sri Raja Vikrama Deva Varma Garu. He is one of the greatest poets of Modern times and published his translation in the well-known Telugu monthly 'Bharati'. Vol 4. No 1. PP. 187-188. 24 verses from Kamakanda.

Sri A. S. Narayanaswami Naidu published a prose translation of 71 verses culled from 24 adhikaras of Kural.

Sri Mudiganti Jagganna Sastry recently translated the whole text in lucid prose.

Last but not the least is the present translation of Kural by Ashtavadhani Challa Lakshminarayana Sastri Garu.

---

[1] Sri N. Chandrasekhariah Garu, Retired Judge of the Supreme Court of India is the son of this illustrious scholar.

Though the translation is only a selection, it surpasses all others in its highly creditable performance. While translating, the author has gone to the commentaries of the original in getting at the right meaning. and embodied them in Telugu. It is a well known fact that kural contains the shortest Dravidian metre and the author has rightly chosen Dwipada metre in Telugu which is akin to it. The idea in original is therefore expressed in Telugu both in manner and matter. The genius, brevity, and the epigramatic nature of the original is fully brought out. Sri Sastri Garu is a poet, of high order and as such, understood the musical nature of the Telugu Language. He employed anuprasa words ending in same manner in rhyme which is not used by other translators, and by this means, he has touched both the Ear and the Heart. It would be in the fitness of things if a complete Telugu translation of Kural is undertaken by the present translator, and introduced in our Schools and Colleges as a text book and thus ensure the widest possible circulation which the ancient Dravidian classical work richly deserves in the Telugu Country. It will certainly be an everlasting contribution to Telugu. Culture.

I have been working about the Tamilian contribution of Telugu Literature, and has given else where [1], the intimate connection of Tamil and Telugu in all aspects, Linguistic, Literary and cultural.

Sri Radhakrishna Sarma, the present author, is one of the few young promising research scholars in Telugu, working with an in-ordinate love, and in-born aptitude for investigation. He is already engaged in the comparative

---

[1] Introduction to the Lives of Telugu Poets from the earliest times to 1250 AD. Published by the University of Madras.

study of Tamil and Telugu literatures and published several valuable papers on the subjects. He has finished the prose versions of the five great Tamil classics and one of them is already published.

I wish the author would continue his work in this untrodden line in the field of Telugu Research, and produce lasting works that will help for the promulgation of the Synthesis of Dravidian culture.

N. Venkatarao, M.A.,
Head of the Department of Telugu,
University of Madras.

Madras.
9–10–1954.

—:o:—

మనవి మాటలు

తమిళవాఙ్మయమునఁ దలమానికముగ వెలుఁగొందు చున్న తిరుక్కుఱళ్ అను నీత్యుద్బోధకగ్రంథము నందలి వైశిష్ట్యమును, తద్రచయిత యగుతిరువళ్లువనాయనార్ జీవిత విశేషాదికమును దెలియఁ జేయుటకే యీ చిన్ని పొత్తము సంతరింపఁబడినది. ఈ పుస్తకరచనావసరమున పరిమేలళ(ழ)గర్ వ్యాఖ్యానమును, శ్రీ వి. వి. యస్. అయ్యరుగారి తిరుక్కుఱళ్ ఆంగ్లానువాదమును, మఱికొన్ని గ్రంథములను సంప్రతించితిని. ఆయా గ్రంథకర్తలకు నేను కృతజ్ఞుఁడను.

ప్రకృతము శ్రీ చల్లా లక్ష్మీనారాయణశాస్త్రిగారు చేయుచున్న తిరుక్కుఱళ్ ఆంధ్రానువాదము నందలి కొన్ని ద్విపదల నిందుఁ జేర్చితిని. వారికిని గృతజ్ఞుఁడను.

బహుకార్యనిమగ్నులయ్యు బృహత్పీఠిక వ్రాసియిచ్చిన సుప్రసిద్ధ పండితపరిశోధకు లయిన శ్రీ నిడదవోలు వేంకటరావుగారి సహృదయతకు నా కృతజ్ఞత.

ఇఁక నీ పుస్తకమందలి బాగోగులను నిర్ణయించు బాధ్యత పాఠకలోకముపై నున్నది.

ఇట్లు,

చల్లా రాధాకృష్ణశర్మ.

తమిళవేదము

—:o:—

సారస్వతము సామాజికజీవనమునకు దర్పణము. ఇది యుత్తమ సాహిత్యమునకు విశిష్టలక్షణముగా గణింపఁబడుచున్నది. మన ప్రాచీనులు సంతరించిన గ్రంథములు చాలవఱకు నీతిప్రధానములుగాను, వేదాంతపరములుగాను నున్నవి. అలనాఁటి సామాజికజీవనవిధానమే యందులకు ముఖ్యకారణ మని పేర్కొన వచ్చును. ప్రాచీనభారతము ధర్మాసనము. ప్రాచీనభారతీయులు ధర్మపథావలంబకులు; ఆధ్యాత్మికసంపన్నులును. కావున వారు వెలయించిన గ్రంథములు నీతిప్రధానగ్రంథములుగా భాసించుటలో నావంతయు నాశ్చర్యము లేదుగదా!

సంస్కృతసాహిత్య సుందరోద్యానమున హితోపదేశ, పంచతంత్రములు, భర్తృహరి సుభాషితములు మున్నగునవి సౌరభములు వెలార్చు సుమరాజములు. మన తెనుఁగు వాఙ్మయములో నాణిముత్యాలుగ గ్రహింపఁబడుచున్న శతకపద్యములును, (భక్తి, నీతి, వైరాగ్య శతకాదులు) తత్త్వవేత్తయగు వేమనార్యుని పద్యములును నీతిప్రబోధకములుగను, వేదాంతపరములుగను రచియింపఁ బడినవే యని పేర్కొనఁదగును. ఇటులనే తమిళసాహిత్యపు వినువీథిలో ధ్రువతారవలె

వెలుఁగొందుచున్న నీతిగ్రంథము తిరువళ్లువనాయనార్ ప్రసాదించిన తిరుక్కురళ్ అను గ్రంథ రాజము!

తిరువళ్లువర్ జీవితగాథ :

దిశాష్టకము నావరించు యశస్సును సముపార్జించిన తత్త్వవేత్తయు, మహాకవియు నైన తిరువళ్లువర్ చాల ప్రాచీనుఁడు. ఇతని కాలము వివాదగ్రస్తముగా నున్నది. సంగ(ఘ) కాలపు [1] సారస్వతపీఠులలో నితఁ డొకఁ డని విశ్వసించు పండితులు కొందఱు కలరు. మఱికొందఱు క్రీస్తు శకము తొలి మూఁడు శతాబ్దులలో వళ్లువరు జీవించి యుండ నోపు నని భావించుచున్నారు. ఇదియే బహుళప్రచారము నందికొనిన యభిప్రాయము. వళ్లువర్ కాలమును గుఱించి భిన్నవాదము లున్నట్టులనే కులమును గుఱించియు భిన్నవాదములు కలవు.

1. తమిళ్‌వాఙ్మయచరిత్రలో తొలియుగము 'సంగ (ఘ) యుగము. ఈ యుగమున మూఁడు కవిసంఘములు వర్ధిల్లె నని తమిళ్ భాషాపండితు లభిప్రాయపడుచున్నారు. ఈ సంఘత్రయము క్రీస్తునకు పూర్వమే వర్ధిల్లె ననియు వారి వాదము. ఈ సంగయుగము కేవలము ఊహాగాన మని విశ్వసించు విద్వాంసులును, కొందఱు లేకపోలేదు. కనుక కొందఱి మతము ననుసరించి తిరువళ్లువర్ క్రీస్తునకు పూర్వుఁ డగుచున్నాఁడు. తిరుక్కురళును ఆంగ్లభాషలోని కనువదించిన రెవరెండ్ జి. యు. పోపు, 'క్రీస్తుశకము 800_1000 ప్రాంతమున తిరువళ్లువరు జీవించి యుండు నని తలఁచుచున్నాను' అని నుడివిరి.

తిరువళ్లువర్ శైవుఁ డని కొందఱును జైనుఁ డని మఱి కొందఱును భావించుచున్నారు. అసలు ఈ కవి నిజనామధేయమే చరిత్రకు నేఁటివఱకుఁ దెలియ రాలేదు. వళ్లువర్ [1] అను మాటకు వింతఁగొలుపు నర్థములు చెప్పఁబడినవి. పూర్వకాలమున గజముపై నధివసించి నగారా ప్రయోగించుచు రాజాజ్ఞలను ప్రజకు తెలియఁజేయువారు వళ్లువు లని వ్యవహరింపఁబడెడివా రఁట. వళ్లువర్ ఈ వర్గమునకుఁ జెందినవాఁ డని కొందఱి విశ్వాసము. ఆది [2] ద్రావిడులలోఁ బురోహితవృత్తి నాధారముగఁ జేసికొని కాలము గడపు వారికి వళ్లువులను వ్యవహారనామము కలదు. వారిలో శ్రేష్ఠుఁ డగుటచే నితనికి తిరువళ్లువర్ అనుపేరు కలిగె నని కొందఱు సంభావించుచున్నారు. ఈతని ప్రభవమును గుఱించి యను శ్రుతముగ నుడువఁబడుచున్నకథ కూడఁ గొంతవఱకు నీ విషయమును బలపఱుచుచున్నది.

భగవానుఁ డను బ్రాహ్మణుఁడు మఱియొక బ్రాహ్మణుని గృహములో పెంపుడు కుమార్తెగా పెరుఁగుచున్న ఆది అను మాలపడుచును వివాహ మాడఁగా, ఆ దంపతులకు

1. వళ్లువన్ అను మాటకు 'Tamil Lexicon' లో క్రింది యర్థములు పేర్కొనఁబడినవి.

A Paraiah caste, the members of which are Royal drummers, Priests for Paraiyas. One who foretells events by omens, An officer who proclaims the king's commands. The author of kural.

2. పంచమజాతికి చెందినవారు.

అవ్వై, ఉప్పై, అధిగమన్, ఉరువై, కపిలన్, వళ్లి, వళ్లువన్–అను ఏడుగురు కలిగి రట! ఈ కథను పరమ ప్రమాణముగా భావించి కొందఱు తిరుక్కురళులోని తొలి కురళును తమ వాదమున కుపబలముగ నుదాహరింతురు.

'అగరం ముదల 'ఎళు(ఝ)త్తు ఎల్లాం ; ఆది
బగవన్ ముదట్రే ఉలగు.'

[అక్షర ప్రపంచము అకారములో ఆరంభమగునట్లుగా ఈ ప్రపంచమునకు భగవంతుడే ప్రథముడు.] గ్రంథాదిని తిరువళ్లువర్ కావించిన భగవన్నుతి యిది. అంతేకాని 'ఆది, బగవన్' అను మాటలను పురస్కరించుకొని వళ్లువర్ తొలుదొలుత తన జననీజనకులను సభక్తికముగ సంస్మరించినాడని పేర్కొనుట సమంజసముగ కనబడదు. అకారముతో అక్షరామ్నాయము ప్రారంభ మగును. అటులనే యీ ప్రపంచమునకు భగవంతుడే ఆది. (మొదటివాడు.) ఈ యర్థమునే కురళ్ వ్యాఖ్యాత లందఱు నంగీకరించిరి. కనుక జననీజనకుల పరముగ వ్యాఖ్యానించుట సమంజసముగా నుండదు. తమిళ మహర్షియైన కుఱుముని [1](అగస్త్యుడు) సంతతికి వళ్లువర్ చెందియుండనోపు నని కొందఱు తలచుచున్నారు. ఇతడు పాండ్యభూపతులకు రాజధానియైన మధురానగరమున జననమందె నని కొందఱును, మదరాసునందలి మైలాపూరులో జన్మించె నని కొందఱును భావించుచున్నారు. కాని వళ్లువర్

1. పొట్టివాడగుటచే నితని కీపేరు కలిగెను.

ఆలయము మైలాపూరులో నిర్మితమై యున్నది. ఇటుల నీ పుణ్యపురుషుని కులకాలాదికము వివాదగ్రస్తమై యున్నది. పై పెచ్చు పుక్కిటిపురాణములు తప్ప స్పష్టచారిత్రకాధారములు లభింపకపోవుట మఱింత శోచనీయము!

వళ్లువర్ జీవితవృత్తాంత మొక మధురమనోహర గేయము. దుఃఖభూయిష్ఠముగా గణింపఁబడుసంసార మాతనికి స్వర్గతుల్య మనిపించెను. సన్న్యాసముకంటెను గార్హస్థ్యమే మహోత్కృష్ట మైన దని యాతఁడు గడపిన నిరాడంబరము, నిష్కల్మషము నైనజీవితము తెలివిడి చేయును.

నేఁతవృత్తి నాధారముగఁ జేసికొని వళ్లువర్ జీవితయాత్ర సాగించెను. మిత్రుఁడును, సముద్రవ్యాపారియు నైన ఏలేలసింగన్ [1] అనునతఁడు చేదోడు వాదోడుగ నాతనికి సాయపడుచుండెను. ఉచితముగ నూలు నొసఁగుచు నతఁడు వళ్లువరును సాదరముగఁ జూచెడివాఁడు. ఆ నూలుతో వస్త్రములు నేసి,యందువలన లభించుకూలిని మాత్రము వళ్లువర్ గ్రహించుచుండెను. సాంసారికజీవనము సౌఖ్యప్రదముగ నుండవలెనన్నచో సహధర్మచారిణి చల్లనిచూపు లావశ్యకములు గదా! ఈ మహద్భాగ్యము తిరువళ్లువరునకు పూర్తిగా లభ్య మయ్యెను. వళ్లువర్ సతీతిలకము సర్వవిధముల నతనికి తగినట్టిది. భర్తృమనఃప్రవృత్తిని పురస్కరించుకొనియే సంసారము సాగించిన దా సాధ్వీలలామ. ప్రేమైకజీవులైన ఆ

1. ఇతఁడు చోళరాజ వంశీయుఁ డని మహావంశములోఁ గల దఁట. చూడుడు : V. V. S. Aiyar's 'The kural'

దంపతులకు సంబంధించిన రుచికరము లగుగాథలు కొన్ని కలవు.

వివాహాత్పూర్వము తన కాఁబోవు భార్యయొక్క వినయవిధేయతలను వీక్షించుచున్నుద్దేశముతో వళ్లువ రామెను, 'ఇనుపముక్కలను ఉడుకఁబెట్టఁగలవా?' అనుచు గుప్పెడు ఇనుపముక్కల నామె కొసఁగెను. తత్ క్షణమే మాఱు మాటాడక గ్రహించుటయే కాక వానిని ఆమె యుడుకఁ బెట్టెనఁట. ఈ దృశ్యమును జూచిన తిరువళ్లువర్ సంతోష సంభరితుఁ డయ్యెను. పిమ్మట నామెను సహర్షముగ వివాహ మాడెను. ఆ సుగుణాలవాలతో నాతఁడు సౌఖ్యశ్రీ లనుభవిం చుచు సంసారయాత్ర సాగించుచుండఁగా-ఒకప్పుడు-సాంసారిక జీవనములో నిజముగా సౌఖ్యము గలదా? అనుచు సాధు పుంగవుఁ డొకఁడు వళ్లువరును సమీపించెను. అప్పటి కతఁడు ప్రత్యుత్తర మొసఁగక తన గృహమునందే కొంతకాల ముండు మని యాసాధువును కోరెను. అతఁడును సమ్మతించెను.

ఒకనాఁడు చలిఁదియన్నము తినుచున్న సమయమున వళ్లువర్ భార్యను బిగ్గఱగా పిలిచెను. అప్పు డామె పెరటిలో నున్న బావినుండి నీళ్ళు తోడుచుండెను. మగని పిలుపు చెవిని పడినదే తడవుగా నామె తోడుచున్న కుండను గూడ విడిచివైచి భర్తను సమీపించెను. 'ఈ చద్ది చాల వేఁడిగా ఉన్నది. కొంచెము విసరగలవా?' అని తిరువళ్లువ రామెను ప్రశ్నింపఁగా మాఱుమాటాడకయే లోనికిఁ జని, విసనకఱ్ఱను తెచ్చి యామె విసర సాఁగెను. ఆశ్చర్య మేమనఁగ, ఆయిల్లాలు

విసరుచున్నంత సేపు నా చలిఁదియన్నమునుండి పొగలు దొంతర లుదొంతరలుగ పైకి వచ్చెనఁట! పిమ్మట ఆమె బావియొద్దకు వెళ్లి చూడఁగ నామె విడిచి వచ్చిన యా కుండ అచ్చోటనే యుండెనఁట!

ఒకప్పుడు పట్టపగలు తిరువళ్లువర్ వస్త్రము నేయుచు బుద్ధిపూర్వకముగ నాడెను క్రింద పడవేసి, 'నాడె క్రింద పడినది. దీపము తెమ్ము—' అని భార్యను పిలిచెను. అప్పటి కప్పుడే దీపమును వెలిఁగించి యాదీపముతో నామె భర్తను సమీపించెను. ఈ చిత్రాతిచిత్ర దృశ్యపరంపర సర్వసంగ పరిత్యాగియైన యా సాధువునకు సంభ్రమాశ్చర్యములు కలిగించినవి. 'వళ్లువర్ భార్యవంటి సతీతిలకము లభ్యమగుచో నిజముగా సంసారము స్వర్గతుల్యమే. ఇట్టి సాంసారిక జీవనము సన్యాసాశ్రమముకంటెను మహోత్కృష్టమైనది.' అని నిశ్చయమనస్కుఁడై వట్టి మాటలవలనఁ గాక చేఁతల మూల ముగ సమాధాన మొసఁగిన తిరువళ్లువరును సాధుపుంగవుఁడు మనసార నభినందించెను.

ఇట్టి విశిష్టగుణసంపన్నయైన యర్ధాంగి కాలధర్మముఁ జెందినప్పుడు వళ్లువర్ హృదయము శోకార్ణవ మయ్యెను. అనిర్వచనీయమైన యా శోకమే పిమ్మట పద్యరూపమున మూర్తీభవించినది.

'తీయనిబువ్వకంటెఁ గడు
తీయనిదానవు, కాళ్లు లొత్తుచు—

రేయిఁ బరుండి తామసిలి
తేపకడన్ వడి లేచుదాన, వ
య్యో! యలినీలవేణి! యెటు
లోర్తును? నిన్నెడబాయు నాదు కం
దోయికి నిద్ర పట్టదు మ
నోహరభాషిణి! ప్రేమరూపిణీ!'

ఆధ్యాత్మికసంపన్నుఁడు, అమలినమనస్కుఁడు నైన తిరువళ్లువర్ సంస్తుతిని సముపార్జించిన యా దొడ్డ యిల్లాలి మధురనామము వాసుకి. ఆమె శ్రీమంతుఁడైన యొక కర్షకస్వామికి గారాపుఁగూన. ఈ హృదయవిదారక సంఘటన సంభవించిన పిమ్మట వళ్లువర్ సన్న్యాసాశ్రమమును స్వీకరించెను.

తిరుక్కురళ్ గ్రంథము :

మహాకవియు, తాత్త్వికుఁడు నైన తిరువళ్లువర్ మహోన్నతభావములను గాని, ఆతని జీవితసందేశమును గాని తెలిసికొనవలయునన్నచో తిరుక్కురళ్ గ్రంథ పరిశీలన మెంతయు నవసరము. ఈ గ్రంథమే యతనికి చిరంజీవిత్వ మును ప్రసాదించినది. అంతే కాదు. తిరువళ్లువరునకు నాయ నార్ (పూజనీయుఁడు.) దేవర్ (దైవము) ముదఱ్ పావలార్ (ఆదికవి) దెయ్వప్పులవర్ (దైవాంశము గలకవి) నాన్ముగ నార్ (చతుర్ముఖుఁడు) మాతానుభంగి (మాతృతుల్యుఁడు.) సెన్నాప్పోదార్ (భాషాచతుర్ముఖుఁడు) పెరునావలర్

(మహావక్త) పొయ్యిల్‌పులవర్ (సత్యవాది) అను పేళ్లు కలిగినవి. అటులనే తిరుక్కురళునకుఁ గూడ ముప్పాల్ (త్రివర్గము), ఉత్తర వేదము, దెయ్‌వనూల్, (దివ్యగ్రంథము) తిరువళ్లువర్ (తిరువళ్లువరు) పొయ్యామొళి (ఝ్) (యథార్థ కావ్యము.) వాయుఱైవాళ్‌త్తు (సద్విషయప్రశంస) తమిళ్ (ఝ్) మఱై (తమిళవేదము) పొదుమఱై (విశ్వజనీనవేదము) తిరువళ్లువప్పయన్ (తిరువళ్లువరీయము) అను నామాంతరము లేర్పడినవి.

సార్వజనీనము, సార్వకాలికము నైన యీ నీతి గ్రంథములోని సూక్తులు సుధారసోక్తులు. ఇందు వర్ణింపఁ బడిన విషయములన్నియు సహజముగాను, స్వాభావికముగాను నుండుటయే కాక యే మతప్రసక్తియు లేనివై కండ్లకు కట్టు నట్లుగా నున్నవి. ఈ హేతువుచే దీనికి లాటిను, [1] ఇంగ్లీషు

1. ఫాదర్ బెస్కీ (మొదటిరెండు భాగములు) డాక్టర్ గ్రాల్ ప్రభృతులు తిరుక్కురళును లాటిన్ భాషలోని కనువదించిరి.

డాక్టర్ గ్రాల్ కురళును జెర్మన్ భాషలోనికిఁ గూడ ననువదించెను.

యం. ఏరియల్, యం. డి. డ్యూమాస్ కొన్ని భాగములను, యం. లామైరసి (Lamairesse) పూర్తిగాను కురళును ఫ్రెంచి భాష లోనికి పరివర్తించిరి.

యఫ్. డబ్ల్యు. ఎల్లిస్, డబ్ల్యు. హెచ్ డ్రూ, ఇ. జె. రాబిన్‌సన్, జె. లాజరస్ మున్నగువారు కొన్ని కొన్ని భాగములను, రెవరెండ్- జి. యు. పోప్ పూర్తిగాను కురళును ఆంగ్లభాషలోనికి పరివర్తించిరి.

శ్రీ వి. వి. యస్ అయ్యర్, కే. శే. వి. ఆర్ రామచంద్ర దీక్షితులు ప్రభృతులు ప్రశస్తములైనయనువాదములను ఆంగ్లములో వెలయించిరి.

మొదలగు పాశ్చాత్యభాషలయందును, తెనుఁగు, [1]హిందీ మున్నగు ప్రాచ్యభాషలయందును ప్రశస్తము లగుయథాను వాదములు వెలసినవి.

1. ఈ క్రింది విషయములు మదరాసు విశ్వవిద్యాలయాంధ్రశాఖాధ్యక్షు లగు శ్రీ నిడుదవోలు వేంకటరావు గారి 'Tirukkural in Telugu Literature' అను వ్యాసమునుండి గ్రహింపఁ బడినవి. (Indian Republic Annual Number 1948)

ఎల్లిస్ దొరగారు (1770-1819) తొలుదొలుత తిరుక్కురళు ప్రాశస్త్యమును గ్రహించి భాషాంతరీకరింప నిశ్చయించిరి. ఒక కురళుకు వారు సంస్కృతాంధ్రాంగ్లకన్నడముల యథానువాదములు చేసిరి.

తెనుఁగులో ప్రప్రథమమున కురళును ననువదించి విశేషవిఖ్యాతి గడించినవారు శ్రీ కనుపర్తి వేంకటరామ విద్యానందనాథులు. (1803-1898) వీరు సంస్కృతాంధ్ర ద్రవిడ భాషలలో గొప్ప పండితులు. చాల కాలము తమిళ్, మలయాళ దేశములందే నివసించి యుండిరి. శ్రీ విద్యామత ప్రచారకులు. వీరు తమ కురళ్ అనువాదమునకు 'త్రివర్గదీపిక' యని పేరిడిరి. కైవల్యనవనీత మను కావ్యము. వీరి వేదాంత గ్రంథరాజము.

పిమ్మట చెన్నపురి వాస్తవ్యులగు శ్రీ చొక్కం నరసింహులు నాయుడు గారు 1891 సం॥ లో తమ యనువాదమును ప్రకటించిరి. వీరు ద్విపదలో రచన సాగించిరి.

జాతీయ కవి యని పేరుగడించిన శ్రీ గరిమెళ్ల సత్యనారాయణ గారు చెఱసాలయం దున్నప్పుడు ధర్మఖండమును వ్రాసి ప్రకటించిరి. అర్థకామ ఖండముల వ్రాఁతప్రతులు శ్రీ ని. వేంకటరావు గారి యొద్దఁ గలవు.

చాలకాలము తెనుఁగు పండితులుగ పనిచేసి చిరయశస్సు గడించిన శ్రీ పూతలపట్టు శ్రీరాములురెడ్డి గారు కూడ కురళును తెనుఁగులోని కనువ

ఇట్టి యుద్గ్రంథమునకు సంబంధించిన యైతిహ్యమొకటి కలదు. ప్రాచీనకాలమున - అనఁగా సంగములు వర్ధిల్లిన దినములలో - ఏ గ్రంథమైనను సరే విశేషవ్యాప్తిని గడింపవలయు నన్నచో అది సంగకవుల యామోదముద్రను పొందవలసి యుండెను. ఆమోద ముద్రాంకితములు కానివి చీఁకటిలోనే ప్రమగ్గుచుండెడివి. మహాకవుల పరిశీలనార్థము తిరుక్కురళు 'మూఁడవసంగము' వారికి సమర్పింపఁబడెను. ఎందులకో గాని వారు దానిని ప్రామాణికగ్రంథముగా పరిగణింపలేదు. ఆ విషయమును తెలిసికొనిన ప్రసిద్ధ తమిళ కవయిత్రి అవ్వైయార్ కురళ్ గ్రంథ ప్రాశస్త్యమును సంగకవులకు విశదము గావించెను. అప్పటికిని వారు సమ్మతింపలేదు. కడపట తిరుక్కురళును నొక 'పలక'పై నుంచి, ఆ 'పలక'ను సంగకవుల సభాభవనము నందలి సరోవరమునఁ బడవేసిరి. చూపఱకు సంభ్రమాశ్చర్యములు కలుగునట్లుగా నా పలక పూర్తిగా నీట మునిఁగిపోయెను. తిరుక్కురళు మాత్రము సురక్షితముగ కొలనిగట్టును జేరెను. అప్పుడు సంగకవు లెల్లరు కురళును వేనోళ్లఁ గొనియాడి, తిరువళ్లువ

ఠంచిరి. తమిళ కంబరామాయణమును గూడ తెనుఁగు చేసి సాహిత్యోపాసకుల సంస్తుతికి పాత్రులైరి. సుప్రసిద్ధ పరిశోధకులు కీ. శే. నాగపూడి కుప్పుస్వామయ్య, కవిభూషణ శ్రీ సెట్టి లక్ష్మీనరసింహము, శ్రీ ఎ. యస్. నారాయణస్వామినాయుడు ప్రభృతులు కురళులోని కొన్ని కొన్ని భాగములకు తెనుఁగు చేసిరి.

ప్రసిద్ధ జాతీయోద్యమ నాయకులగు శ్రీ మదిగంటి జగన్న శాస్త్రి గారు కూడ తెనుఁగులోనికి తిరుక్కురళును అనువదించినారు.

రును కొండాడిరి. నాఁటినుండియు తిరుక్కురళ్ సర్వజన సమ్మతమును బడయుచు విశేషవ్యాప్తిలోనికి వచ్చెనఁట!

ఈ యైతిహ్యమందలి సత్యాసత్యములు సర్వసాక్షికే యెఱుక! ఏది యెట్లున్నను నాఁడును నేఁడును తిరుక్కురళ్ పవిత్రగ్రంథ మనుప్రజాసన్నుతిని గడించినది.

తిరుక్కురళ్ అనఁగా పవిత్రము లగుపద్యములు. రెండు పాదముల చిన్నపద్యమునకు కురళ్ అనిపేరు. అది సంస్కృతమునందలి సూత్రరచనావిధానమును పోలియుండును. మొదటి పాదములో నాలుగు గణములును, రెండవ పాదమున మూఁడు గణములు నుండును. కురళులో మొత్తము 1,330 పద్యములు కలవు. తమిళవేద మనఁబడు నీ గ్రంథమందలి భావము లతి రమణీయములు; రసోదంచితములును. త్రవ్వినకొలఁది చెలమలో క్రొత్తనీరు ఉబికి యుబికి పైకి వచ్చునట్లుగా, చదివినకొలఁది ప్రతి కురళునందు నవనవోన్మేష భావములు స్ఫురితము లగుచుండును. ఒక సహృదయుఁడు కురళును గొనియాడుచు నిట్లు నుడివెను. "నీటిచుక్కలో ప్రతిబింబించు మహావృక్షము వలె మహోన్నతము, మనోజ్ఞము నైన భావము రెండుపాదముల పద్యములో కుదింపఁబడినది." అత్యుక్తి కాదిది.

ఈ గ్రంథము వెలసిననాఁటినుండియు నేఁటివఱకు వ్యాఖ్యానగ్రంథము లెన్నియో వెలసినవి. మణిక్కుడవర్, కాళింగర్, పరిప్పెరుమాళ్, పరిమేల ళ(ఴ)గర్ మున్నగువారు ప్రాచీన వ్యాఖ్యాతలలో నుడువఁదగినవారు. వీ రందఱిలోను పరిమేల ఴగర్ తలమానికముగ భావింపఁబడుచున్నాఁడు.

ఇతఁడు మేధాసంపన్నుఁడగు గొప్ప వ్యాఖ్యాత; వైష్ణవ బ్రాహ్మణుఁడు. పదునాలుగవ శతాబ్దమున జీవించియుండెను. కాంచీనగర మీతని నివాస స్థానము. కవిహృదయము నవగతముఁ జేసికొని వ్యాఖ్యానించుటలో నితఁడు కడుదిట్ట. సుస్పష్టము, సులలితము నైన యీతని విపుల వివరణ గ్రంథ సాహాయ్యమున తిరువళ్లువర్ గభీరహృదయము సువిదిత మగును. కావుననే నేటి పండితు లెల్లరు పరిమేలళగర్ వెలయించిన వ్యాఖ్యానగ్రంథము నౌరవడి గ్రంథముగా గణించుచున్నారు.

తిరుక్కుఱళులో ధర్మార్థకామములకు సంబంధించిన విషయములు వివరింపఁబడినవి. ఈ కారణముచే దీనికి ముప్పాల్ (త్రివర్గము లేక పురుషార్థత్రయము) అను పేరు కలిగెను. ధర్మార్థకామములు సక్రమముగ నిర్వర్తింపఁబడి నచో నాలుగవ పురుషార్థమైన మోక్ష మప్పుడు తనంతట తానే కలుగు నని భావించి కాఁబోలు తిరువళ్లువరు మోక్ష మును స్పృశింపలేదు. దైవస్తుతితో ప్రారంభమైన ధర్మఖండ ములో ప్రవృత్తి, నివృత్తి మార్గములు విశదీకరింపఁబడినవి. అర్థఖండమున రాజ్యాంగవిధానము, కోశపద్ధతి, మిత్రత్వము మున్నగు విషయములే కాక పాలకులకును పాలితులకును సంబంధించిన ముఖ్యాంశములు కూడ పేర్కొనఁబడినవి. కామఖండమునందు ప్రేమమూర్తులైన ప్రేయసీప్రియుల ప్రథమసమాగమము, దినదినాభివృద్ధి చెందు వారి స్నేహ వల్లరి, పిమ్మట వారి పెండ్లి పేరంటములు, అనంతర మా దంప.

తుల నడుమ విధివశమున నేర్పడు దుర్భరవియోగము, వియోగసంజనిత దుఃఖోద్వేగము – మొదలగు విషయములు కడు మనోజ్ఞముగ వర్ణితములు. తిరువళ్లువర్ కవితాశక్తిని, కల్పనాచాతురిని గ్రహించుట కీ భాగము మిక్కిలి యుపక రించును.

ధర్మఖండము :

ఈ ఖండములో రెండు ప్రధానభాగములు కలవు– గృహస్థాశ్రమము, సన్న్యాసాశ్రమము. వళ్లువర్ దృక్పథ ములో గృహస్థజీవితము పరమోత్కృష్ట మైనది. విధ్యుక్త ధర్మనిర్వహణము, అతిథిసత్కారము మున్నగునవి గృహస్థుని జీవిత సౌఖ్యశ్రీకి మూలహేతువులు. అట్లని సర్వసంగ పరిత్యాగ మొనరించి సాంద్రాటవీసీమలలో తప మాచరించు సాధువులనుగాని, సన్న్యాసాశ్రమమునుగాని వళ్లువర్ నిరసింప లేదు. వారును పూజ్యులే. వారి మహత్త్వమును నిర్ణయింప నభిలషించుట మృతశరీరుల సంఖ్యను లెక్కింప సనుకట్టి విఫలమనోరథము చెందుట వంటిదే యగును.[1]

మానవసంఘములో గృహస్థునకు విశిష్టస్థానము గలదు. బ్రహ్మచారులకును, వానప్రస్థులకును, సన్న్యాసు లకును, దిక్కు లేని వారికిని, దరిద్రులకును, నిస్సహాయులైన మృతశరీరులకును [2]గృహస్థు మిత్రుఁడు, ఆధారభూతుఁడు

1. కురళ్ 22.

2. దిక్కు లేక మరణించినవారికి పారలౌకికక్రియల నెఱవేర్చుటచే గృహస్థు వారికి మిత్రుఁ డగుచున్నాఁడు.

నగుచున్నాఁడు. అతని విధ్యుక్త ధర్మములు—మృతులకు పారలౌకిక క్రియలు నెఱవేర్చుట, దేవతాప్రీత్యర్థము పూజా పురస్కారములు జరుపుట, దయాగుణము నవలంబించుట, బంధువులకు సహాయ మొనర్చుట, స్వవిషయమై జాగరూకత వహించియుండుట–అనునవి. గృహస్థజీవితము ధర్మమునకు మాఱుపేరనియే చెప్పవచ్చును. ధర్మమును, ప్రేమయు గార్హ స్థ్యమునకు లక్ష్యములే కాక సత్ఫలితములును. విధ్యుక్త ధర్మ ములను సక్రమముగ నిర్వర్తించునట్టి గృహస్థు మానవ సంఘమున భగవంతుఁడుగ భావింపఁబడును.

ఇఁక వళ్లువర్ చిత్రించిన గృహిణి యెట్టిదో గమ నింతము. సహధర్మచారిణి సుగుణాలవాల యైనచో దారిద్ర్య మునకు తావే లేదు; సుగుణసంపన్న కానప్పుడు ధనరాసు లుండి మాత్రము ప్రయోజన మేమి? సచ్ఛీల యగుసతీ తిలకము కంటెను సౌందర్యవంత మైన పదార్థమేది? తన శీలమును, పేరుపెంపులను సంరక్షించుకొనుచు, ప్రేమార్ద్రన యనములతో భర్తను చూచుచు, ఆదాయము ననుసరించి వ్యయము చేయుచు నుండెడి గృహిణియే సహధర్మచారిణి. ఇతర దైవములనుగూడ పూజింపక, తన పతియే దైవ మని భావించి పూజించు స్త్రీ 'కురియుము' అన్నచో వర్షము కూడ కురియును. గృహిణి ప్రవర్తనము గౌరవాపాదకముగ లేనిచో ఆగృహస్థు చూపఱముందు గంభీరముగను, ఠీవిగను నడవలేడు. గౌరవనీయ యైన గృహిణి వరప్రసాదములలో కెల్ల శ్రేష్ఠము; సత్సంతానము శ్రేష్ఠతమము. సత్సంతాన

మును బడసిన సాధ్వి దేవలోకమున నున్నతస్థానమును సంపాదించును.

ప్రేమ, దాతృతాగుణము, కృతజ్ఞత, ఆత్మనిగ్రహము మున్నగువానిని గృహస్థు (మానవుఁడు) కలిగియుండవలెను. మృదువుగ మాటలాడవలయును. మధుర భాషణము దయావీక్షణము—ఇవి భూరివిరాళము నొసఁగుట కంటెను శ్రేయోదాయకములు. చల్లని చూపును, తీయనిమాటయు హృదయమునుండి వెలువడుచున్నవి; ధర్మమునకు కూడ నివాసస్థాన మదే. ఎల్లరకును మనోహ్లాదము కలుగునట్లుగా మాటాడువానికి దుఃఖము నభివృద్ధి చేయు దారిద్ర్యము సంభవింపదు. వినయ, మధుర భాషణములు మానవునకు సుభూషణములు. మధురిమము లొల్కు మాట లుండఁగా కటువుగా మాటలాడు వ్యక్తి చక్కఁగా పండినపండును విడిచి పచ్చికాయను కోరుకొనునట్లుగా నుండును.

ఆత్మనిగ్రహ ప్రాశస్త్యమును వల్లువర్ ఇటుల కొనియాడుచున్నాఁడు: ఆత్మనిగ్రహము స్వర్గమునకు దారి చూపును; నిగ్రహింపఁబడని వాంఛ అగాధ మగుచీఁకటి లోయను చూపును. గొప్పనిధి యని భావించి ఆత్మనిగ్రహమును కాపాడుకొనవలయును. నీ మాటలలో నొక్కటియైనను సరే యితరుని బాధించినచో అప్పుడు నీ సద్గుణసంపద నశించి నష్టే యగును. గాయము కొంత కాలములో మానిపోవును; కాని దుర్భాషణమువలన నేర్పడిన గాయ మెప్పటికిని పచ్చిగానే యుండును. మనోనిగ్రహము గల వ్యక్తిని సందర్శించుటకు ధర్మదేవత యాతనియొద్దకే యరుదెంచును.

మానవుఁడు భూదేవివలె సహనశీలమును గలిగి యుండవలయును. భూమిలో గోతులు త్రవ్వువారిని గూడ భూదేవి క్షమించుచున్నది; గొప్పతన మన్నచో నిదే. దరిద్రు లైనవారికి నొసఁగఁబడునదే దాన మగుచున్నది. ఇతరుల (దరిద్రులు కానివారు) కేమి యిచ్చినను, అది యప్పిచ్చుట వంటిదే. మరణము కంటెను దుఃఖకరమైనది మఱియొకటి లేదు; కాని ధర్మముచేయుట కశక్తుఁడైనవానికి మరణము దుఃఖకరము కాదు. బీదలకు దానధర్మములు చేసి యశస్సును పొందవలయును; దీనిని మించిన లాభము మఱియొకటి మానవునకుఁ గలుగఁబోదు.

సత్కీర్తులు తప్ప నితరము లేవియు శాశ్వతములుగా నుండవు. చిరయశస్సు సముపార్జించిన వ్యక్తిని దేవతలు సైతము పొగడుదురు. దుష్కీర్తి లేనివారే నాలుగుకాలముల పాటు నివసించియుందురు; కీర్తి గడింపనివారే మరణింతురు.

దానశీలుఁ డగుసజ్జనుని హృదయము గ్రామ మధ్యమున నున్న ఫలభరిత వృక్షము వంటిది. జలమయమైన తటాకము వలె దేశశ్రేయస్సును వాంఛించు సజ్జనుని సంపదలు పరుల కుపయోగపడుచుండును.[1]

1. 'తనసర్వస్వము జీవన మ్మొరులకున్
దానమ్ముగా నిచ్చి స
జ్జనుఁ డెల్లప్పుడు భంగపాటు గనకే
సంతోషియై యుండుగా,

ఇటుల యువజనులఁ బాటింపవలసిన వివిధధర్మములను, వాని ప్రాముఖ్యమును వివరించిన పిమ్మట తిరువళ్ళువ నాయనారు సన్న్యాసాశ్రమమునకు సంబంధించిన విషయములను చేకొనెను.

దయ, సత్యము, శాంతము, హింస యొనర్పకుండుట-మున్నగువానిని హస్తగతము జేసికొని సాధువు జీవయాత్ర చేయవలయును. మాంసాహారమును విసర్జింపవలయును. మాంసాహారముతోఁ దన శరీరమాంసము నభివృద్ధి చేసికొను వ్యక్తియెట్లుజాలి చెందును? జీవహింస చేయకుండుటయు, మాంసాహారమును త్యజించుటయు వేయి యజ్ఞములు చేయుటకంటెను శ్రేయోదాయకములు. తపస్సంపన్నులైనవారు తమశ్రేయస్సును గోరి పాటుబడుచున్నారు; ఇతరులు కామమోహితులై తమకుఁ దామే యపకారము చేసికొనుచున్నారు. తన్ను తాను జయించినవాఁడు సర్వజనులసన్నుతికిని పాత్రుఁడగుచున్నాఁడు. బాహ్యస్వరూపమును బట్టికాక చేఁతలను బట్టి మానవుని మంచి సెబ్బరలు నిర్ణితములు కావలయును; గురివిందగింజ

జనముల్ నల్దెసలన్ గృహస్థు
లయి నిచ్చల్ దన్ను సేవింప జీ
వన మర్పించు తటాక మెప్పుడొకో
భాస్వత్కీర్తి రాధేశ్వరా!'

ఈ పద్యము శ్రీ చల్లా లక్ష్మీనారాయణ శాస్త్రిగారి 'అణిముత్యాల' లోనిది. ఇటులనే కురళులోని కొన్ని మధురభావము లీ పుస్తకములో నందాలు దిద్దుకొనినవి.

యొకవైపు చూచుట కంఠకముగా నుండును ; మఱొకవైపు నల్లగా నుండును. కామక్రోధముల కతీతుఁడై సాధువు సత్యాన్వేషణము సలుపవలయును. సంశయాస్పదవిషయములనుండి విముక్తుఁడై సత్యమును గనుఁగొనిన వానికి మర్త్యలోకము కంటె స్వర్గమే దగ్గఱగ నుండును. ఆశయే పునర్జన్మములకు హేతు వగుచున్నది ఆశాపాశవిచ్ఛేదనమే పరమ నిధానము. దీనిని మించిన నిధి లేదు. ఆశను జయించినవారే విముక్తిని పొందుదురు ; ఇతరులు కూడ పైకి స్వతంత్రులుగానే కనఁబడుదురు. కాని వారు నిజమునకు కష్టపరంపరకు లోనగుచుందురు.

విధికంటెను బలీయమైనది మఱేదియులేదు. దానిని తప్పించుకొనుటకు ప్రయత్నించినను ఫలముఁ గలుగుట దుర్లభము. అదృష్టము బయటపడు సమయమునందు విధినిర్ణయము విదిత మగుచుండును. అదృష్టహీనుఁ డగు సమయమున సోమరితన మతని నావహించును. దుర్విధి శక్తిసామర్థ్యములను నశింపఁజేయును ; అదృష్టము సమీపించుటకు ముందుగ నతనికి శుభములు కలుగుచుండును. విధినిర్ణయము సరిగా లేనప్పుడు కోటీశ్వరుఁడు సైతము భోగభాగ్యముల ననుభవింపలేఁడు.

అర్థఖండము :

ధర్మఖండములో సాంసారికజీవనమును, సన్న్యాసాశ్రమమును వివరించినట్లుగ, అర్థఖండములో పాలకులకును పాలితులకును మధ్య నుండవలసిన సన్నిహితసంబం

[illegible] — [illegible]ని గడు మనోజ్ఞ ముగ వల్లువరు చిత్రించెను. ఈ ఖండము నాఁటి రాజకీయ జీవితమునకు దర్పణ మని నుడువవచ్చును. దైనందిన జీవిత ములో రాజకీయములకుఁ గల ప్రాధాన్యమెట్టిదో తిరువళ్లువర్ స్పష్టము చేసినాఁడు.

సైన్యము, ప్రజలు, కోశము, ఉపదేశికవర్గము, సఖ్య సంబంధము, దుర్గములు—ఈ యాఱును రాజునకు మిక్కిలి యావశ్యకములు. కోశము నభివృద్ధిచేయుటను, సంరక్షించు టను, సద్వినియోగము చేయుటను రాజు చక్కఁగా తెలిసికొని యుండవలయును. కఠినోక్తులతో ప్రజను బాధింపఁగూడదు. తన్ను దూషించువారిని గూడ నతఁడు మన్నింపవలయును. అధర్మము నరికట్ట వలయును. పక్షపాతమును విడనాడి సమ దృష్టితో న్యాయపరిపాలన మొనర్పవలయును. అట్టి పాల కుఁడు మానవ సంఘమున దైవముగ భావింపఁ బడును; జ్యోతివలె ప్రకాశించును.

రాజు విజ్ఞానసముపార్జనములో నప్రమత్తుఁడుగ నుండ గూడదు. పండితుఁ డెచ్చటికి వెళ్లినను తనతోబాటు సంతోష మును గూడ తీసికొని పోవుచుండును. కాని యతఁడు పోవు నప్పుడు విచారమును వదలి వెళ్లుచుండును. భిక్షుకుని వలె, ఉపాధ్యాయుని సమక్షమున వినయ వినమ్రుడై యతఁడు సంచరించి విద్యనేర్చుట యుక్తము. విద్యావంతునికి మాత్రమే నేత్రము లున్నట్లు గణింపఁబడును. విద్యా విహీనునికి నేత్రము లున్నను నవి రెండు గాయములు.

శ క్తి సంపన్నుఁడై నను రాజు దుర్గముల యందుండుటయే యతనికి శ్రేయస్కరము. నీటిలో నున్నంతవఱకును మొసలి సురక్షితముగా నుండును. వెలుపలికి వచ్చెనేని అది శత్రువుల కొక యాటవస్తు వగుచున్నది. కులీనుఁడును, దోషరహితుఁడును, అపయశస్సునకు వెఱచు వాఁడును నగు పురుషుని మాత్ర మే రాజు తనయుపదేశిక వర్గమునఁ జేర్చుకొనవలయును. దురాశ లేనివాఁడు, దయగలవాఁడు, మేధాసంపన్నుఁడునగు పురుషుఁడే ప్రభుత్వోద్యోగమున కర్హుఁడు. అభిమానమును పురస్కరించుకొని కాక, మంత్రియొక్క శక్తిసామర్థ్యములను, సహాన యుతమైన కార్యనిర్వహణమును గమనించి యతనిపై (ప్రభుత్వ) కార్యభారము వేయవలయును. విధ్యుక్త ధర్మ నిర్వహణమునందు సిద్ధహస్తుఁడగు సేవకుని సేవగించుకొను వానినుండి భాగ్యరేఖ తొలఁగిపోవును. ప్రతి రోజును రాజు ప్రతివిషయమును పరామర్శించి చూచుట మంచిది. ప్రభుత్వ కార్యాలయములు సక్రమముగా నున్నంతవఱకు రాజ్యమున కెట్టి ముప్పును వాటిల్లదు.

వర్షార్థము ఈ ప్రపంచము గగనవీధిని తిలకించుచున్నది; అటులనే తమ రక్షణార్థము ప్రజలు రాజదండమును జూచుచుందురు. ప్రజను ప్రేమార్ద్ర హృదయముతో పరిపాలించు పాలకులను రాచఱికము విడనాడనే విడనాడదు. న్యాయపరిపాలనము సాగినచో సకాలవర్షములు కురియును; సస్యసంపద వృద్ధి యగును. కరవాలము కాదు జయలక్ష్మిని తెచ్చునది; రాజదండము. అయితే యదియే ప్రక్కకును మొగ్గక

నిట్టనిలువుగ నుండవలయును. అధర్మపరుఁడైన రాజు క్రమ క్రమముగా రాజ్యరమను కోల్పోవుచుండును. అతని యైశ్వ ర్యము నశించుటకు కష్టచరితుల కన్నీరే కారణము. న్యాయ పరిపాలనము కీర్తికి హేతువు; అధర్మపాలన మపయశస్సునకు కారణభూతము. క్రూరుఁడైన నృపలయేశుని పరిపాలనము నందు దరిద్రునికంటె ధనికుఁడే దురవస్థకు పాల్పడుచున్నాఁడు. ధర్మయుతమైన పరిపాలనము లేనిచో నావుల పొదుగులలో పా లెండిపోవును; బ్రాహ్మణుఁడు [1] తన విధ్యుక్తధర్మమును విస్మరించును.

ఈ ప్రపంచము దయాదాక్షిణ్యములకు కట్టువడి యున్నది. ఈ దయాదాక్షిణ్యములే లేకున్నచో నేత్రము లుండియు మానవునకు లాభము లేదు. చల్లని చూపులే నేత్ర ముల కలంకారములు. దయావీక్షణములు ప్రసరింపని కన్నులు గల మానవులు భూరుహతుల్యులు. అపకృతి యొనర్చిన వారిని గూడ దయతో మన్నించుటయే మహోత్కృష్ట మగు గుణము. రాజనీతి శాస్త్రపరిజ్ఞానము, ఉపదేశిక వర్గము—ఈ రెండును రాజునకు కన్నులవంటివి. వార్తాహరులవలన రాజ్యాం గములో జరుగువిషయముల నెప్పటికప్పుడు తెలిసికొనుచుండ వలయును; లేదేని ముప్పు సంభవించును. వారి మాటలను

1. తిరువళ్లువర్ దృక్పథములో నాధ్యాత్మిక సంపన్ను లగుయోగులే బ్రాహ్మణులు; సర్వభూత సమదర్శిత వారికే యలవడును. బ్రాహ్మణులకు అన్దణర్ అని తమిళములో పేరు. అన్దణ్ మై యనఁగా కరుణ లేక జాలి.

గూడ లెస్సగా పరీక్షింపవలయును. పరీక్ష యొనర్పకయే వారిని నమ్మఁజనదు. భృత్యులను బహిరంగముగ సమ్మానింపఁ గూడదు; ఇట్లొనర్చినచో రాజు తన రహస్యములను తానే బహిరంగము చేసినవాఁడగు చున్నాఁడు.

ఇది యసంభవము - అనుచు పనిదొంగవు కాకుము. శారీరకపరిశ్రమయే తగినంత బలము నొసఁగును. భోగమును వాంఛింపక, పరిశ్రమించుట కభిలషించు నట్టి వ్యక్తి మిత్ర బృందమునకు గొప్ప యండగా నుండును; అతఁడే వారి బాధలను బాపఁగలడు. పరిశ్రమయే సౌభాగ్యమునకు మాతృక. సోమరితనము బాధలకు కారణభూతము. అదృష్ట హీనుఁడుగ నుండుటలో నగౌరవ మేమియు లేదు; కాని పరిశ్రమించుటకు విముఖత్వము తెలిపినచో నది యగౌరవ మునకు హేతువు.విధి సుముఖముగ లేకున్నను సరే, పరిశ్రమ తప్పక ఫలప్రద మగును. స్మితవదనుఁడవై దురదృష్టమును ప్రతిఘటింపుము. సౌఖ్యములే కాక కష్టములు కూడ ప్రకృతి సిద్ధములే యని విశ్వసించువాఁడు కష్టమునుజూచి భయపడఁడు. మంచిదినములలో నెవఁడు భోగములను కోరఁడో యతఁడు చెడ్డదినములలో సంభవించుకష్టములను చూచి బాధపడఁడు.

మంత్రి యీ క్రింది గుణములు కలిగి యుండవలయును. శత్రువుల మధ్య భేదములు కలిగించుట, మిత్రులతోడి సంబంధమును సుస్థిర మొనర్చుట, విడిపోయిన వారిని సంఘటిత పఱుచుట—మున్నగునవి. మంత్రి విద్యావంతుఁడై యుండ వలయును; ప్రజాశ్రేయస్సును వాంఛింపవలయును. పుస్తక

జ్ఞానముతోపాటు లోకజ్ఞానమును గూడ గడించి తదను గుణముగా ప్రవర్తింపవలయును. రాజు బుద్ధిహీనుఁడై యుండవచ్చును; చీటికి మాటికి నడ్డు తగులుచుండ వచ్చును. అయినను నేది సమంజసమో, న్యాయయుతమో దానినే మంత్రి రాజునకు తెలియఁజేయవలయును. ప్రభువును గూలఁ ద్రోయ వలయు నని కుట్ర పన్నునట్టి దుష్టమంత్రి యేడు కోట్ల శత్రువులకంటెను భయంకరుఁడు. శ్రోతలను వశము చేసికొను నట్లుగా సంభాషించు నేర్పు రాజకీయజ్ఞునికి ముఖ్యావశ్యకము. వాగ్మిత యుండి సభాకంపనమును, తికమకయు చెందక యుపన్యసించు వ్యక్తిని వాగ్వివాదములో జయించుట దుర్లభము. తమ హృదయమును తక్కువ మాటలలో వ్యక్తీకరింప లేనివా రెక్కువగా మాటలాడ నభిలషింతురు. ఆర్జించిన విజ్ఞానము నితరులకు సువ్యక్తము చేయలేనివారు వికసించియు సువాసనల విరజిమ్మ లేని కుసుమతుల్యులు. కీర్తి, లాభముల నొసఁగని కార్యముల పట్ల విముఖుఁడవు కమ్ము. అన్యాయార్జితవిత్తముతో నివసింప నభిలషించుట వేఁడిచే సరిగా గట్టిపడని మట్టి కుండలో నీటిని కాపాడ ప్రయత్నించుటవలె నుండును.

తన యాశయము ఫలోన్ముఖము చెందునప్పుడే కార్య సాధకుఁడు తదాశయమును బహిరంగము చేయును; అననుకూల కాలములో నాశయమును వెల్లడిచేసినచో విఘ్నము లేవైనను సంభవింపవచ్చును. దీర్ఘచర్చలకు ఫలితము నిర్ణయమునకు వచ్చుటయే; నిర్ణయము జరిగినపిమ్మట దానిని కార్యరూపము

లోనికిఁ దీసికొని వచ్చుటకు జాప్యము చేయుట తగదు. పరిస్థితులు సుముఖముగా నున్నచో గమ్యస్థానమునకు సూటిగా పొమ్ము; పరిస్థితు లననుకూలముగ నున్నచో ప్రతిఘటనము తక్కువగా నున్న త్రోవమూలముగా పొమ్ము. ముగింపబడని కార్యము, జయింపఁబడని శత్రుసైన్యము – ఇవి నిప్పురవ్వలతో సమానము. పురుషప్రయత్నము, త్రోవలోని యడ్డంకులు, లాభము–వీనిని లెస్సగ గమనించియే కార్యరంగమున ప్రవేశింపుము.

సద్వంశము, దయార్ద్రహృదయము, రాజులను వశము చేసికొను ప్రవర్తన–యివి రాయబారికి వలసిన లక్షణములు. మేధాసంపత్తియు, పాండిత్యమును, మనోహరాకృతియు నున్నవాఁడే రాయబారములు సలుపుట కర్హుఁడు. అతఁడు స్థిరచిత్తుఁడై యుండవలయును; నిష్కల్మషహృదయుఁడై యుండవలయును. చంపుదు మని భయపెట్టినను నిజమైన రాయబారి విధ్యుక్తధర్మమును విడనాడఁడు. నిప్పుదగ్గఱ కూర్చుండి చలి కాచుకొనువానివలె రాజునొద్ద మెలఁగువాఁడు రాజున కత్యంత సన్నిహితముగాను, చాల దూరములోను నుండఁగూడదు. హృదయరంజకము లగు విషయములనే రాజునొద్ద మాటలాడుట మంచిది; అడిగినను సరే లాభరహితము లైనవానిని గుఱించి మాటాడఁజనదు. ఒకని చూపుల నుండియే యతని భావములను నిర్ణయించుకుశలుని నుపదేశికవర్గములో చేర్చుకొనుము.

నీమాటలకు విలువకట్టుట నీకు తెలియునా? నీ శ్రోతలను లెస్సగా గమనింపుము; వారికి రుచించు నట్లుగా మాటా

డుము. విజ్ఞాననిధులైన పెద్దల ముందపజయము పొందుట ధర్మమార్గమునుండి పతనము చెందినట్లుండును. సర్వసమర్థులైన విమర్శకుల సమక్షమునందు పండితుని ప్రజ్ఞ ప్రతిభాసించును. నీకు తెలిసిన సర్వస్వమును పండితులయెడ ప్రదర్శింపుము ; తెలియని విషయములను వారియొద్ద నేర్చుకొనుము. తాను చెప్పఁదలచుకొనిన విషయమును వ్యక్తమొనర్పఁజాలని పండితుఁడు విజ్ఞాననిధియై యున్నను లాభము రవంతయు లేదు. పండితులే కావచ్చును ; కాని సదస్సులయందు మాటాడుటకు భయభ్రాంతులైనచో నపండితులకంటెను వారు నీచముగ పరిగణింపఁబడుదురు.

పయిడిపంటలకు కాణాచియై, సాధువులకును, ధనికులకును నివాసస్థానమై విలసిల్లునట్టిదే దేశము. శత్రువులవలని భయమును, కరవు కాటకములును, దేశద్రోహులును, హంతకులును, కలహించుకొను వర్గములును లేని దేశమే దేశము. ధనము, సస్యసౌభాగ్యము, సౌఖ్యము, భద్రత, రోగములవలని భయము లేకుండుట – ఈ యైదును రాజ్యమకు సుభూషణములు. సరియైనపాలకుఁడు లేకున్నచో నీ విశిష్టలక్షణము లన్నియు నిష్ప్రయోజనములే. మిత్రత్వమును సంపాదించుటకంటెను గష్టతరమైనది మఱియొకటి లేదు. యోగ్యులైనవారితోడి మిత్రత్వ ముద్గ్రంథములను చదువుట వంటిది ; వారిని సన్నిహితముగ ననుసరించినకొలఁది మనము వారియందలి వైశిష్ట్యమును గుర్తింపఁగలము. తఱుచుగా సంధించుటయో, మిత్రత్వము నెఱపుటయో కాదు కావలసి

నది ; హృదయైక్యమే మిత్రత్వమును దృఢపఱుచునది. చెడు త్రోవలనుండి మఱల్చి మంచిత్రోవలను సూచించువాఁడును, కష్టదశలో నాదుకొనువాఁడు నయినమనుజుఁడే సన్మిత్రుఁడు. బాగుగా పరీక్షింపకయే స్నేహితులను దగ్గఱకు చేర్చుకొను వాఁడు కష్టములను కూడబెట్టుకొనుచున్నాఁడు. మిత్రుఁడు తన పతనస్థితికి కారణభూతుఁడైనను సరే యతనిని సన్మిత్రుఁడు విడనాడఁడు. విద్యాధికుఁడైనను సరే శత్రువు తన హృదయ మందలి ద్వేషమును చంపుకొనఁజాలడు. మిత్రునివలె నటించుచుఁ గమ్మగా మాటలాడినను నొక్క నిమిషములో శత్రువు బయటపడిపోవును.

క్రూరుఁడును, శక్తిసామర్థ్యములు లేనివాఁడును, మిత్రులు లేనివాఁడును, మలినమనస్కుఁడు నగు రాజును జయించుట శత్రువులకు సులభకార్యము. పిఱికియు, నవివేకియు నైన రాజుతో యుద్ధము చేయుటకు వైరివీరులు చాల సంతసింతురు. శత్రువులను మిత్రులుగా చేసికొనినచో నతని యధికారమున కంతము లేదు. తెలియనివారికి నీ కష్టములను తెలియఁ జెప్పకుము. నీ యసామర్థ్యమును శత్రువుల కంటఁబడనీయకుము. చిన్నవిగా నున్నప్పుడే ముళ్ళచెట్లను నఱికివేయుము. అవి పెద్దవి యైనచో వానిని నఱుకుటకు పూనుకొను హస్తమునే నఱికివేయును. రహస్యముగ పగ సాధించు శత్రువునుండి రక్షించుకొన ప్రయత్నింపుము. మిత్రునివలె నటించు వైరిని విశ్వసింపకుము. ఆత్మీయుఁడు కనుక విరోధి యైనచో, నతఁడు నిన్ను కష్టపరంపరకు గుఱి యొనర్చును. తన్ను ద్వేషించు

పాముతో కలసి మెలసి సంచరించువాఁడు కాలసర్పగత కుటీరములో నివసించిన ట్లుండును.

మహనీయుల మనస్సు నొప్పింపకుండుటయే తన్నుఁ దాను సంరక్షించుకొను మార్గము. అధికారబలములు గల మనుజులతో బలహీనుఁడు వైరము తెచ్చుకొనుట మృత్యుదేవత నాహ్వానించుటవంటిది. ఆధ్యాత్మికశక్తి సంపన్నులగు వారి కోపపుచూపులు దేవేంద్రుఁడంతటి వానినిగూడ పదవీ భ్రష్టునిగా చేయును. భార్యను చూచి భయపడు వ్యక్తి మహనీయులకు సేవ యొనర్చుటకుఁ గూడ ధైర్యవిహీనుఁడై యుండును. కాంతాదాసులైన పురుషులు తమ స్నేహితుల మనోభీష్టములనుగూడ తీర్పలేరు; సత్కార్యమేదైననొకదానిని చేయఁజాలరు. స్వలాభపరాయణలై (ధనముకోరి) వశ మొనర్చుకొను వెలయాండ్రను సమీపింపకుము. వారితోడి సరస సల్లాపములు దుఃఖముననే దారి తీయును. ప్రేమ నభినయించుచు వేశ్య తన ప్రియుని కౌఁగిలించుకొనును; కాని యొక చీఁకటిగదిలో తనకు తెలియని మానవుని మృతకళేబరమును తాకినట్లుగా నామె భావించును. తమ కాంతలయందు గౌరవాభిమానములు గల పురుషులు వెలయాండ్ర హస్తమునైన స్పృశింపరు. హృదయద్వయముగల స్త్రీ, (వెలయాలు) త్రాగుడు, నెత్తపలక-ఇవి యదృష్టహీనుఁ డగు మానవునకు సంతోషప్రదములుగ నుండును. త్రాగుడున కలవాటుపడిన పురుషులు శత్రువులకు సులభప్రాయు లగుటయే కాక సంపదలనుగూడ కోల్పోవుదురు. ఉన్నధనమును

వెచ్చించి మద్యము సేవించి తత్ఫలితముగ బుద్ధిమాంద్యమును తెచ్చుకొనుటకంటెను నవివేకము మఱియొకటి లేదు. విష తుల్య మగుమద్యమును సేవించువారు నిద్రించువారితో తుల్యులు. జూదగాఁడు ఐశ్వర్య, పాండిత్యములనే గాక యాహార వస్త్రములను గూడ గోల్పోవును.

భుజించిన యాహారము జీర్ణమైన పిమ్మటనే భుజించు చున్నచో మందులతో నవసర ముండదు. మితముగ భుజించుట మంచిది. ఆకలి యగు నప్పుడే భుజించువ్యక్తిని నారోగ్యము సమీపించును; అటులనే యధికముగ భుజించు వ్యక్తిని వ్యాధి సమీపించును. నగుమొగము, నరము లేనిచేయి, తీయని మాట, జాలిగుండె-ఇవి యుత్తమమనుజునియం దుండును. సద్వంశజులు ధనాశచే పేరు పెంపులను కోల్పోవరు. పర్వతము వలెగంభీరముగా నున్నవారు సైతము నీచకార్యము చేసినచో తమ గొప్పతనమును కోల్పోవుదురు. మహాత్కార్యసాధనకు పూనుకొన వలయు ననునభిలాషయే గొప్పదనము. తద్భిన్నమే స్వల్పత్వము. సర్వమానవులు నొకేరీతిగా జన్మించుచున్నారు; కాని వారి జీవన విధానముల ననుసరించి పేరుపెంపు లేర్పడు చున్నవి. అందఱిని ప్రేమించుట, ఇతరుల తప్పులను గణింప కుండుట, నిజాయితి మున్నగునవి శీలమునకు స్తంభప్రాయ ములు. సచ్ఛీలసంపద గలవ్యక్తికి దారిద్ర్య మవమాన హేతువుకాదు.

రూపసామ్యముచే గాక సమాన గుణగణములచే మానవులు పరస్పరము ప్రేమించుకొందురు. ధర్మాభిరతులు,...

స్వార్థాపేక్షితులు, ఉపకారశీలుర నైనవారిని ప్రపంచమే ప్రస్తుతించును. నవ్వుటయే తెలియనివారు ఈ ప్రపంచములో పగటివేళ కూడ చీకటినే దర్శింతురు. ధనమే సర్వస్వ మని తలఁచి యెవరికిని ధనసహాయము చేయని లుబ్ధుఁడు పునర్జన్మములో దయ్యమై పుట్టును. దరిద్రులకు రవంతయు ధనసహాయము చేయని వాని ధనము, ఏకాంతమునందే వ్యర్థమై పోయిన యువతి యౌవనము వంటిది. అవమానమునందలి భీతి యుత్తములకు భూషణము గాదా? పురుష ప్రయత్నము, ఒకరి నొకరు లెస్సగా నర్థము చేసికొనుట — ఈ రెండును కుటుంబ గౌరవమునకు హేతువులు. కుటుంబమును సక్రమముగా నడపుటకు సమర్థుఁడు లేకున్నచో, నిక్కట్టులు సంభవించి యాకుటుంబము తుదకు చితికిపోవును.

ఈ ప్రపంచమునందలి వృత్తులన్నిటికిని వ్యవసాయమే తలమానికము. వ్యవసాయదారుఁడే యీ ప్రపంచమున కాహార మిడుచున్నాడు. కృషి సలుపని వారిని గూడ కర్షకుఁడే పోషించుచున్నాఁడు. కనుక నతడు సమాజమున కవసర మగుచున్నాఁడు. భూమిని దున్ని నివసించువారే నివసింతురు; తదితరు లొకరిపై నాధారపడి యున్నారు. తమ్ము నర్థించువారికి 'నాస్తి' యనకుండ సహాయ మొనర్చువారు కర్షకులే. కర్షకుడు చేతులు ముడుచుకొని కూర్చుండిన సర్వ వాంఛలకు స్వస్తి చెప్పినవారు (సన్యాసులు) కూడ బాధలకు పాల్పడుదురు. భూమిని దున్నుటకంటెను దానిని బలము చేయుట ఫలప్రదము. విత్తులు చల్లిన పిమ్మట నీరు పెట్టుట కంటెను కాపుదల ఫలప్రదము.

పొలము పేరలుక గల పడంతి వంటిది. ఆమెను సంతోష పఱుపవలయు నన్నచో కర్షకుండు సదా పొలము పనులలో నిమగ్నుండై యుండవలయును. అప్పుడే యామెకు సంతోషము కలుగును. కృషి యొనర్పక తన పేదఱికమును తలపోసి కొనుచు విలపించు నట్టి నిర్భాగ్యుని చూచి పొలము పడంతి నవ్వును. కస్సు బుస్సు లాడక సహార్షముగా నొసంగు నట్టి వారిని చూచి భిక్షుకుండు చాల సంతోషించును. భిక్షము వేయువా రున్నారు కావుననే భిక్షుకు లా వృత్తిని స్వీకరించినారు.

కామ ఖండము :

ఈ ఖండ మొక మధురమంజుల కావ్యము. ప్రేయసీ ప్రియులు ప్రప్రథమమున కలసికొనినప్పుడు వారిలో మధురాతి మధురమైన భావము లుదయించును. పిమ్మటనే వారు వలపు నేస్తము లగుదురు. కాని విధివశాత్తుగా వియోగ మేర్పడు నెడల వారు భగ్నహృదయు లగుదురు. తమ్ము చూచి యితరులు పరిహాసించు చున్నారేమో యని తలంచి తీఱని మనో వ్యథ కూడ వారు చెందుదురు. ఈ వ్యథ యీ ఖండములో తిరువళ్లువర్ కవితా శక్తిని, కల్పనా చాతురిని పురస్కరించుకొని యందాలు దిద్దుకొనినది.

కనుచూపు మేరలో కనబడుచున్న యీ బంగారు బొమ్మ[1] దేవత కాంబోలు. లేక లావణ్యలతిక కాంబోలును.

1. ఆమె యనంగా ప్రేయసి. అతం డనంగా ప్రియుండు. ప్రేమ స్వరూపులైన వారిరువురు తమ మనోభావములను స్మృతిపథములకుం దెచ్చుకొనుచుందురు.

ఇతఃపూర్వము మరణమనఁగా నేమో నాకుఁ దెలియదు; ఇప్పుడు తెలియవచ్చినది. అది విశాల నేత్రములు గల వెలఁది రూపమును ధరించినది. ఆమె నిరాడంబరముగ నున్నది. కాని యామె నయనములు మాత్రమ[illegible]రసము సాగించునట్టివిగా నున్నవి. మద్యము సేవించిన పిమ్మట గాని మత్తు కలుగదు; కాని చూచినంత మాత్రముననే కామము కలుగుచున్నది. ఆమెకు రెండు చక్షువులు గలవు. ఒకటి నా హృదయమును గాయపఱుచుచున్నది. మఱియొకటి యా గాయమును మాన్పుచున్నది. ఆమె నన్ను చూచినది; పిదప తల వంచినది. అనఁగా మా యిరువురి మధ్య మొలకెత్తిన ప్రేమాంకురమునకు నీరు పోయుచున్నది. నే నామెను చూచినప్పుడు, ఆమె భూమిని తిలకించును. ఆమెనుండి నేను దృష్టి మఱల్చినచో, ఆమె నన్ను చూచి మృదువుగా నవ్వును. ఆమె నాయొద్ద నున్నప్పుడు జీవిత మేర్పడుచున్నది; ఆమె సుదూరముగా నున్నప్పుడు మరణము సంభవించుచున్నది.

పూర్వ మతని చూపులే నాకు సంతోషజనకములుగ నుండెడివి; కాని యిప్పుడో (వియోగ మేర్పడనున్న సమయమున) అతని కౌఁగిలి కూడ విచారజనకముగా నున్నది. అతఁడు నన్ను విడనాడినచో, తిరిగి మేము కలసికొందుమో లేమో! తాకిననే గాని అగ్ని వలన ప్రమాద మేర్పడును; కాని ప్రేమ[2] వలె, దూరముగా నున్నప్పుడు అగ్ని దహింపఁజేయునా? మిత్రరత్నములు లేనిచోట జీవితము గడపుట కష్టము. హృద.

2. ప్రేమవలన విరహాగ్ని యేర్పడుచున్నది.

యేశ్వరుని వియోగమును పొంది జీవించుట కష్టతరము. ఈ దుర్భర వియోగదుఃఖము ననుభవించుకొనుట నాకు వీలుకాకున్నది; కాని యీ దుఃఖమునకు కారకుఁడైన ప్రియునితో నీ విషయమును చెప్పుటకే సిగ్గు పడుచున్నాను. ప్రేమ సంతోష సాగరము వంటిది; కాని యీ వియోగసంజనిత దుఃఖ మా సముద్రముకంటెను చాల పెద్దది. నా హృదయమువలె నా నయనములు కూడ నతని యొద్దకు పరువు లెత్తినచో, అవి యశ్రుజలధిలో నీదులాడ నక్కఱ లేదు.

ఎందులకో యీ కన్నులు నేడు నాతో మొఱపెట్టుకొనుచున్నవి! నాప్రియుని నీ నయనములు చూపుటవలననే గదా నాకీ దుర్భరదుఃఖ మేర్పడినది. ముందు వెనుకలు చూడక నాఁడు చేసిన పనికి నేఁడు దుఃఖింప నేల? ఫలితమును సహనముతో ననుభవింప వలసినదే. అతఁడు దూరగతుఁడై యున్నప్పుడు నా కన్నులకు నిద్దుర పట్టుటలేదు; అతఁడు మఱలివచ్చినచో అప్పుడును వీనికి నిద్ర పట్టదు. కావున ఎట్లు చూచినను బాధ ననుభవింపవలసినదే వీనిపని. నా ప్రియుని సాగనంపినది నేనే గదా. కనుక నాస్థితినిగుఱించి యెవరితో చెప్పుకొందును? ఒకరి నొకరు పరస్పరము ప్రేమించుకొనిన వారే విజయగర్వ మందవచ్చును. ఇతరులు ప్రేమించి మాత్ర మేమి లాభము? భర్తచే ప్రేమింపఁబడని ప్రమదకు సౌఖ్య మన నేమో తెలియదు. భర్తయొద్దనుండి ప్రేమపురస్సర మైన సందేశములు పొందనిమహిళ జీవితము సాగించుచున్నచో నామె కఠినహృదయ.

పూర్వస్మృతులను జ్ఞప్తికి తెచ్చుకొను నప్పుడు కూడ ప్రేమ సంతోషప్రదముగా నుండును. మద్యము కంటెను అది మధుర మైనది. మా సమాగమమునకు సంబంధించిన పూర్వస్మృతుల నాధారము చేసికొనియే నేను ప్రకృతము మను చున్నాను. పుష్పముకంటెను ప్రేమ మృదులాతి మృదులము. దాని మృదుత్వమును గ్రహించి సుకుమారముగ సంరక్షించు వారు కొద్దిమందియే. నన్ను చూచినప్పు డామె నయనములలో నసంతృప్తి యుండెను; కాని నే నామెను సమీపించినంతనే నాకంటెను ముందుగా నామెయే నా బాహువల్లరిలోనికి వచ్చినది.

అతఁడు నా సమీపమున నున్నపు డతనిలో దోషము లేమియు నాకు కనఁబడలేదు; అతనిని చూడని వేళలందు దోషములు తప్ప మఱి యితరము లేవియు నతనిలో నాకు కనఁబడవు. ఈ హృదయమువలన ఏమి ప్రయోజన మున్నది? ఏకాంతముగా నే నాలోచనలయందున్నప్పు డీ హృదయము నన్ను నమలి మ్రింగుచున్నది. ఆహారమును భుజించునప్పటి కంటెను, అది జీర్ణ మగు నప్పుడే మధురముగా నుండును; అటులనే కౌఁగిలికంటెను ప్రణయకలహమే మధురముగ నుండును.

ఇటుల తిరుక్కురళులో ధర్మార్థ కామములకు సంబంధించిన విషయములు పెక్కులు మనోజ్ఞముగ విశదీకరింపఁ బడినవి. ఈ వివిధవిషయము లన్నియు లౌకిక జగత్తునకు సంబంధించినవై యుండుట హర్షింపఁ దగిన యంశము. తమిళ

వేదమును పఠించిన పిమ్మట పఠితకు నీ విషయాదికము ప్రధానముగ స్ఫురించును. పాలకులు, పాలితులు-అందఱును ధార్మికులై యుండవలయును. అధర్మమార్గములో సంచరించినప్పటికిని సౌఖ్యము కలిగినను, అధర్మమార్గము మాత్ర మనుసరణీయము గాదు. శాశ్వతసౌఖ్యమును ప్రసాదించు ధర్మపథము నవలంబించుటయే మానవుని పరమాశయమై యుండవలయును. మానవుని దుఃఖములకు కారణభూతములు కామ, క్రోధ, మోహములు. ఇవి విసర్జితము లైన నాఁడే దుఃఖము లన్నియు నశించును. తిరువళ్లువ రీవిషయము నిట్లు సుస్పష్టము చేసెను.

"కామం, వెగుళి, మయక్క మివై మూన్రన్
నామం కెడక్కెడునోయ్:"

[కామక్రోధ మోహములు మానవునినుండి తొలఁగె నేని నతని యిక్కటు లన్నియు తొలఁగిపోవును.]

మహాతత్త్వవేత్తయైన తిరువళ్లువర్ దృక్పథములో కృషికుఁడే పరమపూజ్యుఁడు. ఈ విశాలవిశ్వమున కాహార మిడునది కర్షకుఁడే. అతఁడు సోమరి యైనచో ప్రపంచము బాధలకు గుఱి యగును. కనుక నే సేద్యవృత్తిని కొనియాడి నట్లుగా తిరువళ్లువరు మఱి యే యితరవృత్తిని కొనియాడ లేదు. ప్రేయసీ ప్రియు లెట్లుండవలయునో తిరువళ్లువరు వర్ణించిన విధముకూడ పేర్కొనఁదగినదే. మనస్ఫూర్తిగా నొకరి నొకరు ప్రేమించుకొని యుండవలయును. ప్రేమవల్లరి వారి హృదయము లనుపందిళ్లమీఁది కెగఁబ్రాకవలయును. అట్టిదే పవిత్రప్రేమ. ఈ హేతువుచే కాఁబోలు ప్రణయ

కలహాముకూడ నళ్లువర్ కవికి మధురాతి మధురముగ ద్యోతక మయ్యెను.

తమిళవేదముపై సంస్కృతవాఙ్మయ ప్రభావము :

తిరుక్కురళ్ స్వతంత్రగ్రంథ మనియు, దీనిపై సంస్కృతవాఙ్మయ ప్రభావ మేమియు లేదనియు కొందఱు తమిళభాషాపండితులు నుడువుదురు. కాని సత్యాన్వేషణమే లక్ష్యముగా నుంచుకొని తిలకించినచో పై మాటలు కేవలము స్వభాషాభిమాన జనితము లనియే తేటతెల్లము కాఁగలవు. తిరుక్కురళుపై సంస్కృతవాఙ్మయప్రభావము స్పష్టముగ కనఁబడుచున్న దని పేర్కొనినవారిలో ప్రథములు శ్రీ వి. ఆర్. రామచంద్ర దీక్షితరుగారు.[1] వీరి ననుసరించి కీర్తిశేషులు శ్రీ పి. టి. శ్రీనివాసఅయ్యంగారు[2] కూడ తిరువళ్లువరు గొప్ప సంస్కృతపండితుఁడై యుండ నోపు ననియు, సంస్కృతమందలి నీతి, అర్థశాస్త్రగ్రంథములను లెస్సగ నభ్యసించి యుండు ననియు తలఁచిరి.

మనుస్మృతి, చాణక్యుని అర్థశాస్త్రము, హితోపదేశ పంచతంత్రములు, భర్తృహరి సుభాషితములు కామందకుని

1. శ్రీ దీక్షితరు మదరాసు విశ్వవిద్యాలయమున చరిత్ర, పురాతత్వ శాఖయందు ఆచార్యపదవి నలంకరించిరి. ఇటీవలనే కీర్తిశేషు లయిరి. Purana Index, Hindu Administrative Institutions, The kural అనునవి వీరిగ్రంథములందు ముఖ్యములు.

2. 'History of the Tamils' పుటలు 589-95.

నీతిసారము మున్నగువానితో తిరువళ్లువరునకు పరిచయ ముండి యుండు నని భావింపఁబడుచున్నది. ఈ గ్రంథము లేకాక రామాయణ మహాభారతములు కూడ సుపరిచితములుగ నుండె నని నుడువవచ్చును. ఏలయన కురళులోని కొన్ని పద్యములకు మాతృక లనఁదగిన శ్లోకములు పై గ్రంథము లందును గానవచ్చుచున్నవి. ధర్మఖండములో మనుస్మృతిని, అర్థఖండములో కౌటిల్యుని అర్థశాస్త్రమును, ఎడ నెడ హితోపదేశ, పంచతంత్ర, భారతాదులను తిరువళ్లువ రనుస రించెను. చతుర్విధపురుషార్థములలోని ధర్మార్థకామములను మాత్రమే స్వీకరించి తద్విధముగ తన గ్రంథమును విభజించి, రచన సాగించుటకూడ తిరువళ్లువరుపై సంస్కృతప్రభావ మున్నట్లు చెప్పకయే చెప్పుచున్నది. 'కురళ్' పద్యరచనా విధానము సంస్కృత సూత్రరచనావిధానమును పోలియుం డుట కూడ పై విషయమునకు ప్రబలసాక్ష్యముగా నున్నది.

గృహస్థాశ్రమ ధర్మములను వివరించుచు వళ్లువ రిట్లు నుడివెను. "సముద్దేశములు కలవాఁడును, ఆశ్రమత్రయ మును (బ్రహ్మచర్య, వానప్రస్థ, సన్న్యాసాశ్రమములు) సంరక్షించువాడును నగుమనుజుఁడే గృహస్థు." (కురళ్-41) ఈ యర్థమును స్ఫురింపఁజేయు శ్లోకము మనుస్మృతియందును గలదు.

'యస్మాత్రయోఽప్యాశ్రమిణో
జ్ఞానే నాన్నేన చాన్వహం
గృహస్థే నైవ ధార్యంతే
తస్మాజ్జ్యేష్ఠాశ్రమోగృహీ'

మానవుఁడు కష్టపరంపరకు పాల్పడుటకు ముఖ్య హేతువులు కామ, క్రోధ, మోహములే యనియు, వీనిని త్యజించినపుడే యతఁడు కష్టములనుండి బయటపడు ననియు తిరుక్కురళ్ పేర్కొనుచున్నది. (కురళ్ 360) ఇటులనే భగవద్గీతయందలి

'విహాయ కామాన్యస్సర్వాన్
పుమాం శ్చరతి నిస్పృహః
నిర్మమో నిరహంకార
స్స శాంతి మధిగచ్ఛతి.'

యను శ్లోకము నుడువుచున్నది. కామక్రోధమోహములను విడనాడినవాఁడు శాంతిని పొందుచున్నాఁడని గీత పేర్కొను చుండఁగా, కష్టములనుండి విముక్తి పొందుచున్నాఁ డని కురళ్ నుడువుచున్నది. కష్టజలధినుండి గట్టెక్కినపిమ్మట లభ్య మగునది శాంతియే.

కూర్మము తన యవయవములను లోనికి ముడుచుకొను చున్నట్లుగా మానవుఁ డింద్రియవికారములను నిగ్రహించు కొనుచు ప్రజ్ఞావంతుఁ డగుచున్నాఁడు—అని భగవద్గీత నుడువుచున్నది.

'యదా సంహరతే చాయం
కూర్మోఽఙ్గా నీవ సర్వశః
ఇంద్రియాణీంద్రియార్థేభ్య
స్తస్యప్రజ్ఞాప్రతిష్ఠితా.'

ఇటులనే కురళుకూడ, '"కూర్మమువలె నైదింటిని (పంచేంద్రియములు) ఒకటిగా నెవఁడు చేయఁగలుగునో యతఁడన్నిలోకములందును కీర్తిని గడించుచున్నాఁడని పేర్కొనుచున్నది. (కురళ్ 126)

అర్థఖండమునందు తిరువళ్లువరు పాలకులనుగుఱించి పెక్కు విషయములు పేర్కొనెను. రాజు సప్తాంగయుతుఁడై యుండవలయు నని కురళ్ నుడువుచున్నది. ఇటులనే వళ్లువరునకు పూర్వుఁడైన చాణక్యుఁడు తన అర్థశాస్త్రమునందు సప్తాంగముల నుదాహరించెను.

'స్వామ్యమాత్య జనపదదుర్గకోశ దండమిత్రాణి'— అమాత్య, జనపద, దుర్గ, కోశ, దండ, మిత్రములు రాజునకావశ్యకములు, అర్థశాస్త్రము ననుసరించియే కాఁబోలు వళ్లువర్ కూడ,

"పడై, కుడి, కూళ (ழ) మైచ్చు, నట్పరణాఱు
ముడైయా నరశరు శేఱు"[1]

అని సప్తాంగములను ప్రశంసించియున్నాఁడు.

ఆంధ్రభోజబిరుదవిరాజితుఁడగు శ్రీకృష్ణదేవరాయలవారు కూడ నీ సప్తాంగప్రశంస నెఱపియుండుట గమనింపఁదగినవిషయము :

1. పడై = సైన్యము. కుడి = ప్రజ. కూళ్ (ழ) = ఆహారము. అమైచ్చు = మంత్రి. నట్పు = మిత్రత్వము. అరణ్ = గిరిదుర్గము, స్థలదుర్గము, వనదుర్గము, జలదుర్గము.

"స్వామ్యమాత్య సుహృత్కోశజనపదబల
దుర్గములు స్వామి గలిగినఁ దొలఁతఁ గలవు;
అంగి సుఖియైన నంగంబు లటకు మునుపె
చాల సుఖులౌట మనకు దృష్టంబు గాదె—"

ఇటుల సంస్కృతరచనములకును, తిరుక్కురళునకును పోలికలు కొన్ని కనఁబడుచున్నవి. సంస్కృత శబ్దములే గాక, సంస్కృత రచయితలు పోయిన పోకడలుకూడ తిరుక్కురళులో కనఁబడుచుండుటచే వళ్లువర్ కాలము భేదాభిప్రాయములకుఁ బాల్పడుచున్నది. మీఁదు మిక్కిలి యితఁడు జైనుఁడనియు ప్రబలవాదము కలదు. జైన, బౌద్ధాచార్యుల చల్లని చూపులవలననే తమిళవాఙ్మయమునకు రూపురేఖలు కలిగినవి. తమిళ పంచకావ్యములుగా గణింపఁబడు శిలప్పదిగారం, మణిమేకలై, జీవకచింతామణి, నీలకేశి, మున్నగునవి జైనబౌద్ధుల సారస్వతకృషికి ఫలించిన పూర్ణఫలములు.

క్రీస్తుశకము 5,6 శతాబ్దములలో జైనబౌద్ధమతములును, శైవవైష్ణవములును దక్షిణాపథమున విశేషవ్యాప్తిలో నుండెను. సాంస్కృతికముగ దాక్షిణాత్యులకును, ఔత్తరాహులకును సంబంధము లేర్పడినసుదినము లవి. కావున సంస్కృతరచనములు వళ్లువర్ వంటి మహాత్మునకు సుపరిచితములై యుండెననుట నిజమునకు దగ్గఱిచుట్టముగానే యుండును. ఈ హేతువుచే తిరువళ్లువర్ క్రీ. శ. 5,6 శతా

బ్దులయందు నివసించి యుండె నని నుడువవలసి యున్నది.[1]

సంస్కృత వాఙ్మయ ప్రభావము కొంతవఱకు నున్నను, తమిళ వేద మగు తిరుక్కురళ్ స్వతంత్రరచనమువలె భాసించు చున్నది. ప్రాక్ప్రతీచీ దేశీయుల సంస్తుతిని సముపార్జించిన మహాగ్రంథము తిరుక్కురళ్. కావుననే యది సార్వజనీన వేద మనుట. మహాకవి పాలకురికి సోమనాథుఁడు,

"అల్పాక్షరముల ననల్పార్థరచనఁ
గల్పించుటయ కాదె కవివివేకంబు"

అని నుడివినట్లుగా, అల్పాక్షరములతో ననల్పార్థరచన చేయుట మహాకవులకే వీలగును. కొండంత భావమును రెండు పాదముల పద్యములో నలఁతి యలఁతి మాటలతో కుదించి చెప్పిన ప్రతిభా గరీయస్కుఁడు తిరువళ్లువనాయనార్.

ఏతన్మహామూర్తి సంతరించిన మధురమంజుల కావ్యము తమిళ వేదము !

కృష్ణార్పణ మస్తు.

1. 'From the predominance of Aryan ideas and the free use of Sanskrit words, Tiruvalluvar cannot be assigned to any century earlier than the VI'–P.T. Srinivasa Iyengar, M.A.,

తిరుక్కుఱళ్

(మూలము)

1. అకర ముదల వెళు(ழு)త్తెల్లా మాది
   బగవన్ ముదట్రే యులగు.

2. కట్రదనా లాయ పయనెన్కొల్ వాలఱివ
   నట్రా డొళా(ழா)అ రెనిన్.

1. కెడుప్పదూఉం గెట్టార్కు చ్చర్వాయ్ మట్రాంగే
   ఎడుప్పదూఉ మెల్లా మళై. (ழை)

2. నీరిన్ [1]అమయా దులగెనిన్ యార్యార్కుం
   వానిన్ అమయా దొళు(ழு)క్కు.

---

1. తమిళములో 'న్ అ' అను నక్షరముల నుచ్చరించునపుడు న్డ యను ధ్వని కలుగును.

తమిళ వేదము

(తెనుఁగుసేఁత)

దైవస్తుతి

ఆద్యక్షర మకార మన్నివర్ణముల
కాద్యుఁడై జగమున కజుఁ డొప్పినటుల.

శిష్టుఁడై నట్టిదేశికుఁ గొల్వ కున్నఁ
గష్టించి నేర్చిన కళలెల్ల సున్న.

వర్ష ప్రశంస

వర్షమే నరునకు పతనభూతమ్ము
వర్షమే యతని సంపదకు మార్గమ్ము.

నిలువ దీ లోకమ్ము నీరు లేకున్న
జలమున్న శీలముల్ సాగునో యన్న !

1. గుణమెన్నుం కున్‌ఞేటి నిన్‌ఞార్ వెగుళి
కేణమెయుం కాత్త లరిదు.

2. అన్‌దణ రెన్నోప్ రఱవోర్‌మ ప్రెవ్వయిరుక్కుం
సెన్‌దణ్ణైత్ర పూణ్డొాళ(ఴ)గ లాన్.

1. అఱుత్తినూం (ఊ) గాక్కుము మిణ్ణై యదనై
మఱుత్తలి నూంగిణ్ణై కేడు.

2. సిఱప్పినుం సెల్వము మీను మఱుత్తినూం (ఊ)
గాక్కు మెవనో వుయిర్‌క్కు.

యతిప్రశంస

సాధుగుణంబు లక్షశైలమం చెక్క
సాధుకోపం బొక్కక్షణమోర్వఁ దరమె?

భూసురుం డధ్యాత్మబుద్ధి సంసిద్ధి
భాసించు సమదర్శిభావ సంవృద్ధి.

ధర్మప్రశంస

ధర్మలాభము కంటె ధనమెద్ది జగతి
ధర్మనాశముకంటెఁ దగుపాప మెద్ది?

ధర్మమే నరునకు ధనలాభ మొసఁగు
ధర్మమే పర మిచ్చి తనకుఁ బేరొసఁగు.

1. ఇల్‌వాళ్(ழ)వా నెన్బా నియల్బుడైయ మూవర్క్కు-
నల్లాట్రి నిన్ఱ తుణై.

2. తుఱన్దార్క్కుం తువ్వా దవర్క్కు- మిఱన్దార్క్కు-
మిల్‌వాళ్(ழ)వా నెన్బాన్ఱుణై.

1. దెయ్వన్ తొళా(ழா)అళ్ కొళు(ழு)నట్రొళు(ழு)
పెయ్యెనప్పెయ్యు మళై (ழை) [తెళువాళ్

2. తఱ్కాత్తు త్తఱ్కొండాఱ్ పేణి త్తగైశాన్ఱ
సొఱ్కాత్తు చ్చోర్విలాళ్ పెణ్.

గార్హస్థ్యము

ధర్మసంబద్ధులై తనరు మువ్వురకు
నిర్మలుఁ డౌగేస్తు నిక్కంపు దిక్కు.

యతులకు, మృతుల, కభ్యాగతాసులకు
పతిదీనులకు నింటియజమాని దిక్కు :

సహచరి

పరదైవముల వీడి పతిఁగొల్చుచాన
కురియు మన్నంతనే కురియదే వాన.

ధర్మరక్షణయుక్తిఁ దనోర్మికొనుచు
నిర్మల యౌకాంత నిజనాథుఁ బ్రోచు.

1. తంపొరు ళెన్బదాం మక్కళ్ ళవర్పొరు
డందమ్ వినైయాన్ వరుం.

2. అమిళ్(ఴ్) తిను మాట్ర వినితేదం మక్కళ్
శిఱుగై యళావియ కూళ్(ఴ్).

1. అన్బీను మార్వ ముడైమై యదువీను
నణ్బెన్ను నాడా చ్చిఱప్పు.

2. పుఱత్తుఱు ప్పెల్లా మెవన్‌నెయ్యుం యాక్కై
యగత్తుఱు ప్పన్బి లవర్కు.

సంతానము

చిట్టిచేతుల తోడఁ జిటిపాప కలువు
పట్టెడన్నమె సుధాప్రాయమ్ము గొలువు.

జనకుఁడు మున్ను నోఁచిన నోముపంట
తనయుఁడై కర్మకుఁగా దగి పుట్టు నింట.

ప్రేమ

ప్రేమి కందఱియెడ ప్రేమ రేకెత్తు
ప్రేమయె సదయమైత్రికి మేలియెత్తు.

సదమలాత్మకు ప్రేమ సరిక్రొత్తసొమ్ము;
అదిలేని పైతళుకు లెదకు భారమ్ము.

1. విరున్దు పుఱ త్తతా త్తానుణ్డల్ సావా
మరున్దెనినుం వేణ్డాఱ్పా ట్రన్ఱు.

2. విత్తుమిడల్ వేణ్డుం కొల్లో విరున్దోంబి
మిచ్చి≡ మిశై వా≡ పులమ్.

1. అగనమర్న్దీదలి న≡తే ముగనమర్న్ది≡సొల నాగ ప్పెఱి≡.

2. ఇనియ వుళవాగ విన్నాద కూఱల్
కనియిరుప్ప క్కాయ్కవర్≡ దట్రు.

అతిథి సత్కారము

వాకిట నిలుచునభ్యాగతిఁ మాని
తాకంగ నగునె సుధారసం బేని.

అతిథికిఁ బెట్టి తా నవల భుజియించు
నతనిక్షేత్రము బీజ మందకే మొలచు.

మధురభాషణము

కసరి యిచ్చినదాని కంటె—రమ్యోక్తిఁ
బస మించుమోముతోఁ బలుకుటే రక్తి.

లలితోక్తు లుండ దుర్లలితోక్తు లాడ
ఫలముండఁ గాయకై బ్రమయుటఁ జూడ.

1. కాలత్తి నాఱ్సెయ్ద నన్ఱి సిఱిదెనిను
ఞాలత్తిన్ మాణ ప్పెరిదు.

2. పయన్దూక్కార్ సెయ్ద వుదవి నయన్దూక్కిన్
నన్మై కడలిన్ పెరిదు.

1. కాక్క పొరుళా వడక్కత్తై యాక్కమ్
మదనినూం గిల్లై యుయిర్క్కు.

2. తీయినాఱ్ సుట్టపుణ్ ణుళ్ళాఱు మాఱాదే
నావినాఱ్ సుట్ట వడు.

కృతజ్ఞత

పొంచి మే లదనునఁ బొనరించి యుంటి
కొంచెమేని, బరువగున్ భూమికంటె.

ఫలముఁ గోరని మేలు తెనిసి కావింపఁ
గొలఁది యయ్యు, ఫలాన జలధికిన్ గొప్ప.

ఆత్మనిగ్రహము

నిధివంటి దగునాత్మనిగ్రహశక్తి
విధిగ రక్షించు—జీవితధనం బద్ది.

చుల్కనగా మానుచుండుఁగా పుండు
నాల్కచేఁ గాల్చిమాన్పఁగ లేఁడెవండు.

1. మఱప్పిను మొత్తు కొళలాగుం పార్ప్పాన్[1]
పిఱప్పొళు(ழு)క్కం కున్ఱ కెడుమ్.

2. ఒళు(ழு)క్క ముడైమై కుడిమై యిళు(ழு)క్క
మిళి(ழி)న్ద పిఱప్పాయ్ విడుం.

1. అగళ్(ழ்)వారై త్తాంగు నిలమ్పోల త్తమ్మై
యిగళ్(ழ்)వార్ ప్పొఱుత్త ఱలై.

2. తుఱన్దారి న్ఱూయ్మై యుడైయ రిఱన్దార్వా
యిన్నాచ్చొ ల్నేఱ్కిఱ్ బవర్.

1. పార్ప్పాన్=వేదములను జూచువాఁడు. తమిళులు నేఁటికిని బ్రాహ్మణుని నీ పేరున వ్యవహరించుచున్నారు. ఈ శబ్దము ననుసరించి కాఁబోలు తెనుఁగులో బాఁపఁడు, పాఱుఁడు-అనునవి యేర్పడియుండును.

సత్ప్రవర్తనము

శ్రుతులు మఱచిన నేర్చుకొనఁగా వచ్చు
పతితుఁ డౌద్విజుఁడు పూర్వగతి నెట్లొందు ?

మంచి నడత వంశమర్యాద నిలుపు
కొంచెపు నడత దుష్కులునిగాఁ దెలుపు.

సహనము

తనకుఁ గీడైనను తాల్మియే మేలు.
తనను ద్రవ్వినవారి ధర యోర్చి యేలు :

కుజన దుర్భాషలకున్ దల యొగ్గ
సుజనులే యాశ్రమస్థుల కంటె లగ్గ.

1. అవ్వియ నెంజత్తా నాక్కాముం సెవ్వియా≡
కేడు నినైక్కా ప్పడుమ్.

2. అవ్వి త్తళు(ఴు)క్కా ఉడైయానై చ్చెయ్యవ
డవై వయై క్కాట్టి విడుమ్

1. నడువిన్ఱి నన్పొరుళ్ వెఃకిఱ్ కుడిపొ≡ఱి
క్కుట్రము మాంగే తరుమ్.

2. అఃగామై సెల్వత్తిఱ్ కియాదెని≡ వెఃగామై
వేణుమ్ పిఱ≡కై ప్పొరుళ్.

ఈర్ష్య చెందకుండుట

చాల చిత్రము! దయాశాలి కౌ లేమి;
క్రాలదే కడుపుబ్బరపువాని కల్మి.

పరుల సంపద కీర్ష్య పడువాని గృహముఁ
దొరఁగి, యక్క కొసంగి సిరి జాఱు నిజము.

అన్యాయార్జితము

అన్యాయముగ ధనం బార్జించి యున్న[1]
మాన్యమౌ వంశమ్ము మాయు మున్మున్న.

పరవిత్త మాశించి హరియింపకుంట
వరుఁ; మద్దికాక చేకురు ధనం బింట.

---

1 "అన్యాయార్జితంవిత్తం సహమూలం వినశ్యతి".

1. పిఅ≡పళి(ఱ్రి) కూఋవా≡ అన్పళి(ఱ్రి) యుళ్లు≡
తిఅ≡తెరిస్డు కూఅప్ప డుమ్.

2. అఅనోక్కి యాట్రుంగొల్ వై యం పుఅనోక్కి
ప్సు≡సొ లురై ప్పా≡ పొతై.

1. ఉళు(ఱ్రు)దుఋ్డు వాళ్(ఱ్రు)వారే వాళ్(ఱ్రు)వార్ మట్రెల్లా≡
దొళు(ఱ్రు)దుఋ్డు పి≡సెల్బవర్.

2. ఇలమెన్ అశైఇ యిరుప్పారై క్కాణి
నిలమెన్ను నల్లా ణగుమ్.

పరోక్షనింద

తొలి పరదోషముల్ తూర్పారనిడుట
పలుగాకి తనగుట్టు ప్రకటించుకొనుట.

మునుముందు పొగడి వె న్వెనుక నిందించు
మనుజు మోయునొ యేమొ మహి—విధియంచు.

అర్థఖండము

వ్యవసాయము

చేను దున్నెడువారె జీవించువారు
కాని, తక్కొరు వారిగడన కాశింత్రు.

ఏవిధి బ్రతుకని యేడ్చుకర్షకుని
భావించి నవ్వు భూదేవి పక్కు మని.

1. నిలత్తిఱ్ కిడన్దమై కాల్కాట్టుం కాట్టుం
గులత్తిఱ్ పిఱన్దార్వాయ్ చ్చొల్,

2. కుడిప్పిఱన్దార్ కణ్విళంగుం కుఱ్ఱం విసుంబిన్
మదిక్కణ్ మఱుప్పో ఉయర్న్దు.

1. వినై పగై యెన్ఱిరణ్డి నెచ్చ నినైయుంగా
ట్రీయెచ్చం పోల త్తెఱుమ్.

2. వినైయాన్ వినైయాక్కి క్కోడననైగవుళ్
యానైయాల్ యానై యా త్తఱ్ఱు.

ఆభిజాత్యము.

మొలకచే భూసారము గ్రహింపవచ్చు
పలుకుచే నరునిసత్కుల మెన్నవచ్చు.

కనుపట్టుగా కులీనునికళంకమ్ము
గనుపట్టినటులఁ జంద్రుని కళంకమ్ము.

కార్య విధానము.

ఒకకార్యమున మఱి యొకటి గూర్పవలెఁ
నొకయేన్గు చేత వే ఱొకటి గొన్నట్లు

అవశేషకార్య, శాత్రవు, లగ్గిరవ్వ,
లవి మానవున కుపద్రవ కారణములు..

1. అణంగుకొ లాయ్మయిల్ కొల్లో కనంగుళై(ழை)
మాదర్కొన్ మాలుమె న్నెంజు.

2. ఉణ్డార్ కణల్ల తడునఱా క్కామంపోఱ్
కణ్డార్ మగిళ్(ழ்)సెయ్దల్ ఇన్ఱు.

3. పణ్డఱియేన్ కూట్రెన్ బదనై యినియఱిన్దేన్
పెణ్డకై యాఱ్ పేరమర్క్కట్టు.

4. కణ్డారుయి రుణ్ణుం తోట్రత్తాఱ్ పెణ్డగై
ప్పేదై క్కమర్త్తనకణ్.

కామఖండము

కామము

పసిఁడిబొమ్మయొ, వేల్పు పల్లవాధరియొ,
పసమించు నెమలియో వచియింపఁ దరమె ?

పూనిద్రాక్షాసవం బానఁగాఁ దీపి
కాని ప్రేమ రసమ్ము కనినంతఁ దీపి.

మిత్తి యెట్టిదొకాని మృత్యువే యింతి
నెత్తమ్మిఱేకుల నేత్రాల మూర్తి.

ఆడంబరము లేని యబలకందోయి—
చూడ నేర్పరిపోరఁ, జూపఱు నొంచు,

విరహము

1. కాణుంగాల్ కాణేజ్ అవరాయ కాణాక్కాల్
కాణేజ్ అవఅల్లవై.

దరినున్నయప్పు డాతనిలోని తప్పు
లరయఁ దోపవు, లేనియపు డొప్పుఁ దప్పు.

2. మలరిను మెల్లిదు కామం, సిలరదజ్
సెవ్వి తలైప్పడు వార్.

సదమలప్రేమపుష్పముకంటె మృదుల,
మదిగ్రహించి భరించు ముదితాత్ములరిది..